PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. gruodžio 16 d.*

Sujungtose bylose T-225/06, T-255/06, T-257/06 ir T-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, įsteigta Česke Budejovicuose (Čekijos Respublika), atstovaujama advokatų F. Fajgenbaum ir C. Petsch,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą A. Folliard-Monguiral,

atsakovę,

kita procedūros VRDT apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Pirmosios instancijos teisme,

* Proceso kalba: anglų.

Anheuser-Busch, Inc., įsteigta Sent Luise, Misūryje (JAV), iš pradžių atstovaujama advokatų V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel ir A. Pohlmann, vėliau – advokatų V. von Bomhard, A. Renck ir B. Goebel,

dėl ieškinių, pareikštų dėl VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimų, priimtų 2006 m. birželio 14 d. (byla R 234/2005-2), 2006 m. birželio 28 d. (bylos R 241/2005-2 ir R 802/2004-2) ir 2006 m. rugsėjo 1 d. (byla R 305/2005-2), susijusių su protesto procedūromis tarp *Budějovický Budvar, národní podnik* ir *Anheuser-Busch, Inc.*,

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė V. Tiili, teisėjai F. Dehousse (pranešėjas) ir I. Wiszniewska-Białecka,

posėdžio sekretorė K. Pocheć, administratorė,

susipažinęs su ieškiniais, pateiktais Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2006 m. rugpjūčio 26 d. (byla T-225/06), 2006 m. rugsėjo 15 d. (bylos T-255/06 ir T-257/06) ir 2006 m. lapkričio 14 d. (byla T-309/06),

susipažinęs su VRDT atsakymais į ieškinius, pateiktais Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2007 m. sausio 30 d. (byla T-225/06), 2007 m. vasario 20 d. (byla T-257/06), 2007 m. balandžio 26 d. (byla T-255/06) ir 2007 m. balandžio 27 d. (byla T-309/06),

susipažinęs su *Anheuser-Busch, Inc*. atsakymais į ieškinius, pateiktais Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2007 m. sausio 30 d. (byla T-225/06), 2007 m. vasario 28 d. (byla T-257/06), 2007 m. gegužės 7 d. (byla T-255/06) ir 2007 m. gegužės 24 d. (byla T-309/06),

susipažinęs su 2008 m. vasario 25 d. Pirmosios instancijos teismo pirmosios kolegijos pirmininko nutartimi sujungti šias bylas pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 50 straipsnį, kad būtų kartu vykdoma žodinė proceso dalis,

įvykus 2008 m. balandžio 1 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

A — *Tarptautinė teisė*

1 1958 m. spalio 31 d. Lisabonos susitarimo dėl kilmės vietos nuorodų apsaugos ir jų tarptautinės registracijos (toliau – Lisabonos susitarimas), peržiūrėto Stokholme

1967 m. liepos 14 d. ir iš dalies pakeisto 1979 m. rugsėjo 28 d., 1–5 straipsniuose nurodyta:

„1 straipsnis

1. Valstybės, kurioms taikomas šis susitarimas, Sąjungos viduje sudaro atskirą Sąjungą, skirtą pramoninės nuosavybės apsaugai.

2. Jos įsipareigoja saugoti savo teritorijose pagal šį susitarimą kitų atskiros Sąjungos valstybių prekių kilmės vietos nuorodas, pripažintas ir saugomas kilmės valstybėje ir registruotas Tarptautiniame intelektinės nuosavybės biure <…>, kuris nurodytas konvencijoje dėl Pasaulinės intelektinės nuosavybės organizacijos įsteigimo <…>

2 straipsnis

1. Šiame susitarime kilmės vietos nuoroda yra šalies, regiono ar vietovės geografinis pavadinimas, skirtas apibūdinti iš ten kildinamus produktus, kurių kokybė ar savybės yra iš esmės arba išimtinai sietinos su tam tikra geografine aplinka ir su jai būdingais gamtos ir žmogaus veiklos veiksniais.

2. Kilmės šalis yra ta šalis, kurios pavadinimas, arba šalies, kurioje yra regionas arba vietovė, pavadinimas sudaro kilmės vietos nuorodą, dėl kurios produktas yra žinomas.

3 straipsnis

Apsauga užtikrinama nuo bet kokio neleistino naudojimo ar imitavimo net ir tuo atveju, jeigu yra nurodoma tikroji produkto kilmė arba jeigu nuoroda išversta arba prie jos rašomi tokie žodžiai, kaip antai „rūšis“, „tipas“, „metodas“, „imitacija“, ar panašūs.

4 straipsnis

Šio susitarimo nuostatos jokiu būdu nepanaikina apsaugos, kuri kiekvienoje atskiros Sąjungos valstybėje jau taikoma kilmės vietos nuorodoms pagal kitus tarptautinius dokumentus, pavyzdžiui, 1883 m. kovo 20 d. Paryžiaus konvenciją dėl pramoninės nuosavybės apsaugos ir jos vėlesnius pakeitimus, 1891 m. balandžio 14 d. Madrido susitarimą dėl bausmių už neteisingas ar apgaulingas kilmės nuorodas ant produktų ir vėlesnius jo pakeitimus, arba pagal nacionalinės teisės aktus ar teismų praktiką.

5 straipsnis

1. Kilmės vietos nuorodos registruojamos Tarptautiniame biure atskiros Sąjungos valstybių administracinių institucijų prašymu, fizinių arba juridinių, viešųjų arba privačiųjų asmenų, kurie pagal jų nacionalinės teisės aktus yra teisės naudoti šias nuorodas savininkai, vardu.

2. Tarptautinis biuras nevėluodamas praneša apie registracijas atskiros Sąjungos skirtingų valstybių administracinėms institucijoms ir paskelbia apie jas periodiniame rinkinyje.

3. Valstybių administracinės institucijos gali pareikšti, kad negali užtikrinti kilmės vietos nuorodos, apie kurios registraciją joms buvo pranešta, apsaugos; apie jų pareiškimus Tarptautiniam biurui turi būti pranešta, nurodant pagrindus, per vienerius metus nuo pranešimo apie registraciją gavimo; toks pareiškimas negali pažeisti atitinkamoje šalyje kitų nuorodos apsaugos formų, į kurias nuorodos savininkas turi teisę pagal 4 straipsnį.

<…>“ (Neoficialus vertimas)

2 2002 m. balandžio 1 d. įsigaliojusio Lisabonos susitarimo įgyvendinimo reglamento 9 ir 16 taisyklėse numatyta:

„*9 taisyklė*

Pareiškimas apie atsisakymą registruoti

1. Visus pareiškimus apie atsisakymą registruoti Tarptautiniam biurui pateikia kompetentinga administracinė institucija tos Susitariančiosios Šalies, kurioje buvo atsisakyta registruoti; šie pareiškimai turi būti pasirašyti minėtos administracinės institucijos.

<…>

16 taisyklė

Registracijos pripažinimas negaliojančia

1. Kai tarptautinė registracija pripažįstama negaliojančia Susitariančioje Šalyje ir kai registracijos pripažinimas negaliojančia nebegali būti apskundžiamas, šios Susitariančiosios Šalies kompetentinga administracinė institucija apie minėtą registracijos pripažinimą negaliojančia praneša Tarptautiniam biurui.

<…>“ (Neoficialus vertimas)

3 1976 m. birželio 11 d. Austrijos ir Čekoslovakijos Socialistinės Respublikos pasirašytos sutarties dėl žemės ūkio produktų ir pramonės gaminių kilmės nuorodų, kilmės vietos nuorodų ir kitų nuorodų apsaugos (toliau – dvišalė sutartis), kuri įtraukta į Čekijos Respublikos teisės sistemą, 1 ir 2 straipsniuose nurodyta:

„1 straipsnis

Kiekviena susitarianti valstybė įsipareigoja imtis visų priemonių, būtinų veiksmingai kilmės nuorodų, kilmės vietos nuorodų ir kitų nuorodų, nurodančių žemės ūkio produktų ir pramonės gaminių, priskiriamų 5 straipsnyje nurodytoms kategorijoms,

kurios paaiškinamos 6 straipsnyje numatytame susitarime, taip pat pavadinimų ir paveiksliukų, nurodytų 3, 4 straipsniuose ir 8 straipsnio 2 dalyje, apsaugai nuo nesąžiningos konkurencijos prekyboje.

2 straipsnis

Kilmės nuorodos, kilmės vietos nuorodos ir kitos nuorodos, nurodančios kilmę šios sutarties prasme, yra visos nuorodos, kurios tiesiogiai arba netiesiogiai siejasi su prekės kilme. Paprastai tokią nuorodą sudaro geografinė nuoroda. Tačiau ją gali sudaryti ir kitos nuorodos, jeigu kilmės valstybės suinteresuotieji asmenys jas suvokia, kalbant apie taip nurodytą prekę, kaip nurodančias pagaminimo valstybę. Minėtos nuorodos, be geografiškai apibrėžtos kilmės teritorijos nuorodos, gali apimti nuorodas, susijusias su atitinkamos prekės kokybe. Šios išskirtinės prekių savybės iš esmės arba išimtinai sietinos su geografiniais veiksniais arba žmogaus veikla.“ (Neoficialus vertimas)

4 Dvišalės sutarties 5 straipsnio 1 dalies B 2 punkte alus priskiriamas čekiškų prekių kategorijai, kuriai taikoma šioje sutartyje įtvirtinta apsauga.

5 Pagal dvišalės sutarties 6 straipsnį „su prekėmis, kurioms taikomos 2 ir 5 straipsnių sąlygos, susijusios nuorodos, kurioms taikoma sutarties apsauga ir kurios nėra bendriniai pavadinimai, išvardijamos susitarime, kurį sudaro abiejų susitariančiųjų valstybių vyriausybės.“

6 Dvišalės sutarties 16 straipsnio 3 dalyje nurodyta, kad abi sutarties šalys gali nutraukti sutartį mažiausiai prieš vienerius metus diplomatiniais kanalais pateikdamos rašytinį pranešimą.

7 Pagal dvišalės sutarties 6 straipsnį susitarimas dėl sutarties taikymo (toliau – dvišalis susitarimas) buvo sudarytas 1979 m. birželio 7 dieną. Kalbant apie „Čekoslovakijos nuorodas, skirtas žemės ūkio produktams ir pramonės gaminiams“, dvišalio susitarimo B priede kategorijai „alus“ priskiriama nuoroda „Bud“.

B — *Bendrijos teisė*

8 Iš dalies pakeisto 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) 8 ir 43 straipsniai suformuluoti taip:

„*8 straipsnis*

Santykiniai atsisakymo registruoti prekių ženklą pagrindai

<…>

4. Neregistruoto prekių ženklo arba kito prekyboje naudojamo didesnę negu vietinę reikšmę turinčio žymens savininkui užprotestavus, pareikštas registruoti prekių ženklas neregistruojamas, kai ir jeigu pagal to žymens naudojimą reglamentuojančius valstybės narės įstatymus:

a) teisės į tą žymenį buvo įgytos iki paraiškos įregistruoti Bendrijos prekių ženklą padavimo dienos arba iki prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti Bendrijos prekių ženklą pateikimo dienos;

b) tas žymuo jo savininkui suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

<…>

43 straipsnis

Protesto nagrinėjimas

1. Nagrinėdama protestą Tarnyba tiek kartų, kiek reikia, pasiūlo šalims per jos nustatytą laiką pateikti atsiliepimus į kitų šalių arba jos pačios pastabas.

2. Pareiškėjo prašymu padavęs protestą ankstesnio Bendrijos prekių ženklo savininkas turi pateikti įrodymų, kad penkerius metus iki paraiškos Bendrijos prekių ženklui paskelbimo ankstesnis Bendrijos prekių ženklas Bendrijoje iš tikrųjų buvo naudojamas žymėti prekes ar paslaugas, kurioms jis įregistruotas ir kurias savininkas mini pagrįsdamas protestą, arba kad buvo rimtų priežasčių ženklo nenaudoti, jeigu tą dieną ankstesnis Bendrijos prekių ženklas yra buvęs registruotas ne mažiau kaip penkerius metus. Nepateikus tai patvirtinančių įrodymų, protestas atmetamas. Jeigu ankstesnis Bendrijos prekių ženklas buvo naudojamas žymėti tiktai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tiktai tai prekių ar paslaugų daliai.

3. Šio straipsnio 2 dalies nuostatos taikomos 8 straipsnio 2 dalies a punkte nurodytiems ankstesniems nacionaliniams prekių ženklams naudojimą valstybėje narėje, kurioje ankstesnis nacionalinis prekių ženklas yra saugomas, pakeičiant naudojimu Bendrijoje.

<...>“

Ginčo aplinkybės

A — *Anheuser-Busch pateiktos Bendrijos prekių ženklo paraiškos*

9 1996 m. balandžio 1 d., 1999 m. liepos 28 d., 2000 m. balandžio 11 d. ir 2000 m. liepos 4 d. remdamasi Reglamentu Nr. 40/94 *Anheuser-Busch, Inc.* pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) keturias paraiškas įregistruoti Bendrijos prekių ženklą (atitinkamai Nr. 24711, 1257849, 1603539 ir 1737121).

10 Paraiška įregistruoti Nr. 1257849 (toliau – paraiška įregistruoti Nr. 1) buvo pateikta dėl tokio vaizdinio prekių ženklo:

11 Prekės, kurioms prašyta įregistruoti vaizdinį prekių ženklą, priskiriamos peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 16, 21, 25, 30 ir 32 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

— 16 klasė: „Popierius, kartonas ir jų gaminiai (priskirti 16 klasei); spaudiniai; įrišimo medžiagos; fotonuotraukos; raštinės reikmenys; raštinės ir buitinės lipniosios medžiagos; dailininkų reikmenys; teptukai; rašomosios mašinėlės ir biuro reikmenys (išskyrus baldus); mokomoji medžiaga ir vaizdinės priemonės (išskyrus aparatūrą); plastikinės pakavimo medžiagos (priskirtos 16 klasei); lošiamosios kortos, šriftai; klišės“;

— 21 klasė: „Namų apyvokos arba virtuvės reikmenys ir indai (ne iš brangiųjų metalų ir ne skardiniai); šukos ir kempinės; šepečiai (išskyrus teptukus); šepečių medžiagos;

valymo reikmenys; metaliniai raizginiai šveistukai; neapdirbtas arba iš dalies apdirbtas stiklas (išskyrus statybinį); stiklo, porceliano ir keramikos gaminiai (priskirti 21 klasei)“;

— 25 klasė: „Drabužiai, apranga, avalynė, galvos apdangalai“;

— 32 klasė: „Alus; mineralinis ir gazuotas vanduo, kiti gaivieji gėrimai; vaisių gėrimai ir vaisių sultys; sirupai ir kiti gėrimų gaminimo mišiniai“.

12 Paraiška įregistruoti vaizdinį prekių ženklą buvo paskelbta 2000 m. gegužės 2 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 34/00.

13 Trys paraiškos įregistruoti Nr. 24711, 1603539 ir 1737121 buvo pateiktos dėl žodinio prekių ženklo BUD (toliau – atitinkamai paraiška įregistruoti Nr. 2, paraiška įregistruoti Nr. 3 ir paraiška įregistruoti Nr. 4).

14 Prekės ir paslaugos, kurioms buvo prašoma įregistruoti žodinį prekių ženklą, priskiriamos Nicos sutarties 32 klasei (paraiška įregistruoti Nr. 2), 32 ir 33 klasėms

(paraiška įregistruoti Nr. 3), 35, 38, 41 ir 42 klasėms (paraiška įregistruoti Nr. 4) ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

— 32 klasė: „Alus, šviesusis alus, porteris, alkoholiniai ir gaivieji gėrimai su salyklu“ (paraiška įregistruoti Nr. 2) ir „Alus“ (paraiška įregistruoti Nr. 3);

— 33 klasė: „Alkoholiniai gėrimai“;

— 35 klasė: „Duomenų bazių kūrimas, duomenų ir informacijos rinkimas duomenų bazėse“;

— 38 klasė: „Telekomunikacijos, t. y. duomenų ir informacijos pateikimas bei siūlymas, informacijos, sukauptos duomenų bazėse, siūlymas ir platinimas“;

— 41 klasė: „Švietimas; mokymas; pramogos“;

— 42 klasė: „Restoranų, barų ir smuklių paslaugos; duomenų bazių eksploatavimas“.

15 Paraiškos įregistruoti žodinį prekių ženklą BUD buvo paskelbtos 1998 m. gruodžio 7 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 93/98 (paraiška įregistruoti Nr. 2), 2001 m. vasario 26 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 19/01 (paraiška įregistruoti Nr. 3) ir 2001 m. kovo 5 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 22/01 (paraiška įregistruoti Nr. 4).

B — *Protestai, pareikšti dėl Bendrijos prekių ženklo paraiškų*

16 2000 m. rugpjūčio 1 d. (kalbant apie paraišką įregistruoti Nr. 1), 1999 m. kovo 5 d. (kalbant apie paraišką įregistruoti Nr. 2), 2001 m. gegužės 22 d. (kalbant apie paraišką įregistruoti Nr. 3) ir 2001 m. birželio 5 d. (kalbant apie paraišką įregistruoti Nr. 4) Čekijos Respublikoje įsteigta įmonė *Budějovický Budvar, národní podnik* (toliau – *Budvar*), remdamasi Reglamento Nr. 40/94 42 straipsniu, pateikė protestus visų prekių, nurodytų paraiškose įregistruoti, atžvilgiu.

17 Savo protestus *Budvar* grindė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktu ir tarptautiniu vaizdiniu prekių ženklu Nr. 361 566, įregistruotu „visų rūšių šviesiajam ir tamsiajam alui“, kurio registracija galioja Austrijoje, Beniliukse ir Italijoje ir kuris pavaizduotas taip:

18 Be to, *Budvar* rėmėsi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, kilmės vietos nuoroda „bud“ (kilmės vietos nuoroda Nr. 598), kuri 1975 m. kovo 10 d. pagal Lisabonos susitarimą buvo registruota Pasaulinėje intelektinės nuosavybės organizacijoje (PINO) alui ir kurios registracija galioja Prancūzijoje, Italijoje bei Portugalijoje.

19 Be to, kalbant apie paraiškas įregistruoti Nr. 1, 2 ir 3, *Budvar* nurodė ir kilmės vietos nuorodą „bud“, kuriai pagal dvišalę sutartį apsauga taikoma Austrijoje alaus atžvilgiu.

C — *Protestų skyriaus sprendimai*

20 2004 m. liepos 16 d. Sprendimu (Nr. 2326/2004), priimtu dėl paraiškos įregistruoti Nr. 4, Protestų skyrius iš dalies patenkino protestą dėl prašomo prekių ženklų registracijos.

21 Protestų skyrius nusprendė, kad *Budvar* įrodė, jog ji turi teisę į kilmės vietos nuorodą „bud“ Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje.

22 Dėl Italijos ir Portugalijos Protestų skyrius nurodė, jog *Budvar* pateikti argumentai nėra pakankamai aiškūs, kad būtų galima nustatyti apsaugos, kuria remiamasi pagal šių dviejų valstybių narių nacionalinę teisę, taikymo sritį.

23 Manydamas, jog „restoranų, barų ir smuklių paslaugos“ (42 klasė), nurodytos paraiškoje įregistruoti Nr. 4, yra susijusios su „alumi“, kuriam skirta kilmės vietos nuoroda „bud“, Protestų skyrius nusprendė, jog yra galimybė supainioti dėl nagrinėjamų žymenų tapatumo.

24 Kalbant apie kitas prekes ir atsižvelgiant į šioje byloje taikytiną Prancūzijos teisę, pažymėtina, kad Protestų skyrius nurodė, jog *Budvar* nepavyko įrodyti, kaip tuo atveju, kai prekės yra skirtingos, kad dėl prašomo įregistruoti prekių ženklo naudojimo gali būti susilpnintas nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos žinomumas arba ja neteisėtai pasinaudota.

25 Todėl Protestų skyrius patenkino *Budvar* pateiktą protestą dėl „restoranų, barų ir smuklių paslaugų“ (42 klasė), nurodytų paraiškoje įregistruoti Nr. 4.

26 2004 m. gruodžio 23 d. Sprendimais (Nr. 4474/2004 ir 4475/2004) bei 2005 m. sausio 26 d. Sprendimu (Nr. 117/2005) Protestų skyrius atmetė protestus dėl prekių ženklų, dėl kurių atitinkamai pateiktos paraiškos įregistruoti Nr. 1, 3 ir 2, registracijos.

27 Protestų skyrius iš esmės manė, jog nebuvo įrodyta, kad vietos kilmės nuoroda „bud“, kalbant apie Austriją, Prancūziją, Italiją bei Portugaliją, yra prekyboje naudojamas didesnę negu vietinę reikšmę turintis žymuo. Tokią išvadą Protestų skyrius padarė manydamas, jog reikia taikyti Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalyje, skaitomoje atsižvelgiant į 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 2868/95, skirto įgyvendinti Reglamentą Nr. 40/94 (OL L 303, p. 1), 22 taisyklės 2 ir 3 dalis, nurodytus kriterijus dėl ankstesnių prekių ženklų, kuriais grindžiamas protestas, „naudojimo iš tikrųjų“ įrodymo.

D — *VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimai*

28 2005 m. vasario 21 d. ir 2005 m. kovo 18 d. *Budvar* pateikė tris apeliacijas dėl Protestų skyriaus sprendimų atmesti protestus, susijusius su paraiškomis įregistruoti Nr. 1, 2 ir 3 (atitinkami Protestų skyriaus sprendimai Nr. 4474/2004, 117/2005 ir 4475/2004).

29 2004 m. rugsėjo 8 d. *Anheuser-Busch* pateikė apeliaciją dėl Protestų skyriaus sprendimo iš dalies, kalbant apie „restoranų, barų ir smuklių paslaugas“ (42 klasė), patenkinti protestą, susijusį su paraiška įregistruoti Nr. 4 (Protestų skyriaus sprendimas Nr. 2326/2004). Savo ruožtu *Budvar* prašė panaikinti Protestų skyriaus sprendimą tiek, kiek juo atmetamas protestas dėl kitų paslaugų, priskiriamų 35, 38, 41 ir 42 klasėms.

30 Trimis sprendimais, priimtais 2006 m. birželio 14 d. (byla R 234/2005-2), 2006 m. birželio 28 d. (byla R 241/2005-2) ir 2006 m. rugsėjo 1 d. (byla R 305/2005-2), VRDT antroji apeliacinė taryba atmetė *Budvar* pateiktas apeliacijas, susijusias su paraiškomis įregistruoti Nr. 1, 2 ir 3.

31 2006 m. birželio 28 d. Sprendimu (byla R 802/2004-2) Apeliacinė taryba patenkino *Anheuser-Busch* pateiktą apeliaciją, susijusią su paraiška įregistruoti Nr. 4, ir atmetė *Budvar* pateiktą protestą.

32 Sprendimuose, priimtuose 2006 m. birželio 28 d. (bylos R 241/2005-2 ir R 802/2004-2) ir 2006 m. rugsėjo 1 d. (byla R 305/2005-2), pateikiama nuoroda į 2006 m birželio 14 d. Sprendimo (byla R 234/2005-2) motyvus.

33 Keturiuose sprendimuose (toliau – ginčijami sprendimai) Apeliacinė taryba pirmiausia nurodė, jog atrodo, kad savo protestus *Budvar* grindžia tik kilmės vietos nuoroda „bud“, ir nebenurodo tarptautinio vaizdinio prekių ženklo Nr. 361 566.

34 Be to, Apeliacinė taryba iš esmės manė, kad sunku suvokti tai, jog žymuo BUD gali būti laikomas kilmės vietos nuoroda arba netiesiogine geografinės kilmės nuoroda. Todėl Apeliacinė taryba nusprendė, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį protestas negali būti patenkintas remiantis teise į kilmės vietos nuorodą, kuri iš tikrųjų nėra tokia.

35 Apeliacinė taryba, pagal analogiją taikydama Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių bei Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės nuostatas, nurodė, jog nepakanka *Budvar* pateiktų įrodymų dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ naudojimo Austrijoje, Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje.

36 Apeliacinė taryba manė, jog protestą reikia atmesti ir dėl to, kad *Budvar* neįrodė, jog nagrinėjama kilmės vietos nuoroda suteikia jai teisę uždrausti vartoti žodį „bud“ kaip prekių ženklą Austrijoje ir Prancūzijoje.

Procesas ir šalių reikalavimai

37 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (pirmoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones, paprašė šalių atsakyti į tam tikrus klausimus; šalys tai padarė per nustatytą terminą.

38 Per 2008 m. balandžio 1 d. vykusį posėdį buvo išklausytos šalių nuomonės žodžiu ir atsakymai į pateiktus klausimus.

39 Bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 *Budvar* Pirmosios instancijos teismo prašo:

— patvirtinti, jog dėl egzistuojančių absoliučių atmetimo pagrindų VRDT negalėjo paskelbti susijusių paraiškų įregistruoti.

40 Be to, kiekvienoje byloje *Budvar* Pirmosios instancijos teismo prašo:

— patvirtinti, jog Apeliacinė taryba buvo nekompetentinga vertinti ankstesnių teisių, kuriomis grindžiamas protestas, „esminio“ galiojimo,

— patvirtinti, kad dėl klaidingai aiškinamo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje esančio žodžių junginio „kitas prekyboje naudojamas žymuo“ ginčijamas sprendimas yra neteisėtas ir pažeidžia vienodo vertinimo VRDT principą,

— todėl konstatuoti, kad vykstant teisminiams ginčams pateikti įrodymai patvirtina žymens BUD naudojimą kaip kilmės vietos nuorodos ir prireikus kad kilmės vietos nuoroda „bud“ yra žymuo, naudojamas prekyboje Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies prasme,

— patvirtinti, kad tenkinamos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodytos sąlygos,

— nurodyti, kad:

— ginčijamas sprendimas panaikinamas,

— paraiška įregistruoti susijusį Bendrijos prekių ženklą atmetama,

— bylą Pirmosios instancijos teismas perduoda VRDT,

— *Anheuser-Busch* padengia bylinėjimosi išlaidas.

41 Per posėdį *Budvar* pateikė papildomą prašymą, kad VRDT ir *Anheuser-Busch* būtų nurodyta padengti bylinėjimosi išlaidas.

42 Visose bylose VRDT ir *Anheuser-Busch* Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš *Budvar* bylinėjimosi išlaidas.

43 Per posėdį išklausęs šalių nuomones dėl galimo šių bylų sujungimo, kad sprendimas būtų priimamas bendrai, Pirmosios instancijos teismas mano, jog pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 50 straipsnį šias bylas reikia sujungti.

Dėl teisės

A — *Dėl priimtinumo ir kai kurių „Budvar“ reikalavimų tinkamumo*

44 Pirmiausia, kaip savo rašytiniuose dokumentuose nurodo VRDT, bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 *Budvar* Pirmosios instancijos teismo prašo patvirtinti, kad VRDT negalėjo paskelbti susijusių paraiškų įregistruoti, nes yra absoliučių atmetimo pagrindų. Tačiau reikia nurodyti, jog Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnyje išvardyti absoliutūs atmetimo pagrindai per protesto procedūrą nebuvo patikrinti ir kad šio straipsnio nėra tarp nuostatų, kurių atžvilgiu reikia įvertinti ginčijamo sprendimo teisėtumą (2003 m. balandžio 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Durferrit prieš VRDT – Kolene (NU-TRIDE)*, T-224/01, Rink. p. II-1589, 72 ir 75 punktai). Iš to išplaukia, kad šiuo atžvilgiu *Budvar* reikalavimas yra nepriimtinas.

45 Be to, savo pirmuoju, antruoju, trečiuoju ir ketvirtuoju reikalavimais visose bylose *Budvar* iš tiesų siekia, kad Bendrijos teismas pripažintų tam tikrų pagrindų, kuriais grindžiamas jos ieškinys, pagrįstumą. Vis dėlto iš nusistovėjusios teismų praktikos yra žinoma, jog tokie reikalavimai nepriimtini (1989 m. liepos 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Jaenicke Cendoya prieš Komisiją*, 108/88, Rink. p. 2711, 8 ir 9 punktai; 1996 m. gruodžio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Air France prieš Komisiją*, T-358/94, Rink. p. II-2109, 32 punktas ir 2008 m. gegužės 14 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties, *Lactalis Gestion Lait ir Lactalis Investissements prieš Tarybą*, T-29/07, nepaskelbta Rinkinyje, 16 punktas). Iš to matyti, kad šiuo atžvilgiu *Budvar* reikalavimai yra nepriimtini.

46 Be kita ko, kaip savo rašytiniuose dokumentuose tvirtina VRDT, reikia konstatuoti, jog savo šeštuoju reikalavimu visose bylose, kuriuo siekiama „atmesti paraišką įregistruoti susijusį Bendrijos prekių ženklą“, *Budvar* iš esmės prašo, kad Pirmosios instancijos teismas duotų nurodymus VRDT. Tačiau remiantis Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 6 dalimi VRDT turi imtis visų priemonių, kad būtų įvykdytas Bendrijų teismo

sprendimas. Todėl Pirmosios instancijos teismas neturi duoti nurodymų VRDT (2001 m. sausio 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld prieš VRDT (Giroform)*, T-331/99, Rink. p. II-433, 33 punktas; 2002 m. vasario 27 d. Sprendimo *Eurocool Logistik prieš VRDT (EUROCOOL)*, T-34/00, Rink. p. II-683, 12 punktas ir 2002 m. spalio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Institut für Lernsysteme prieš VRDT – Educational Services (ELS)*, T-388/00, Rink. p. II-4301, 19 punktas). Iš to išplaukia, kad šiuo atžvilgiu *Budvar* reikalavimas yra nepriimtinas.

47 Pagaliau savo septintuoju reikalavimu visose bylose *Budvar* Pirmosios instancijos teismo prašo perduoti bylą VRDT nagrinėti iš naujo. Tačiau iš Teisingumo Teismo statuto 55 straipsnio išplaukia, kad, nepaisant šalių reikalavimų šiuo atžvilgiu, „apie galutinius Pirmosios instancijos teismo sprendimus, tik iš dalies išsprendžiančius esminius arba procesinius klausimus, susijusius su kompetencijos trūkumu ar nepriimtinumu grindžiamu paaiškinimu, Pirmosios instancijos teismo kancleris praneša visoms bylos šalims“. Be to, Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 82 straipsnio 2 dalyje patikslinama, kad „sprendimo originalas, pasirašytas pirmininko, pasitarime dalyvavusių teisėjų ir Teismo kanclerio, antspauduojamas ir atiduodamas saugoti Teismo kanceliarijai; bylos šalims įteikiamos patvirtintos sprendimo kopijos“. Iš to išplaukia, kad šiuo atžvilgiu *Budvar* reikalavimas yra netinkamas.

B — *Dėl esmės*

48 Priminusi ginčo, kilusio tarp bylos šalių, aplinkybes, *Budvar* iš esmės nurodo vienintelį pagrindą, susijusį su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies pažeidimu.

49 *Budvar* nurodytą vienintelį pagrindą sudaro dvi dalys. Pirmoje dalyje *Budvar* ginčija Apeliacinės tarybos išvadą, kad žymuo BUD negali būti laikomas kilmės vietos nuoroda. Antroje dalyje *Budvar* ginčija Apeliacinės tarybos vertinimą, kad šiuo atveju netenkinamos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies sąlygos.

1. *Dėl pirmosios dalies, susijusios su kilmės vietos nuorodos „bud“ galiojimu*

a) Šalių argumentai

50 Primindama byloje R 234/2005-2 priimto sprendimo 19–22 punktų formuluotes *Budvar* nurodo, jog Apeliacinė taryba tariamai išnagrinėjo žymenį BUD, kad pripažintų, jog jis „visiškai nėra kilmės vietos nuoroda“.

51 Tuo remdamasi Apeliacinė taryba atmetė protestą net nepatikrinusi, ar tenkinamos Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies sąlygos.

52 Dėl šios praktikos, kuri prieštarauja Reglamentui Nr. 40/94, ginčijami sprendimai yra neteisėti ir todėl turi būti panaikinti.

53 Be to, *Budvar* tvirtina, kad kilmės vietos nuoroda „bud“ yra ne tik galiojanti, bet ir veiksminga.

54 Šiuo atžvilgiu *Budvar* mano, kad Apeliacinė taryba buvo nekompetentinga priimti sprendimą dėl nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos galiojimo. Apeliacinės tarybos yra kompetentingos tik nustatyti, ar, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnyje numatytas sąlygas, paraiška įregistruoti Bendrijos prekių ženklą gali pažeisti ankstesnes teises. Teisės aktai dėl Bendrijos prekių ženklo nenumato, kad VRDT vertina ankstesnės teisės, kuria remiamasi protesto procedūroje, esminį galiojimą. Pagal Reglamento Nr. 2868/95 20 straipsnį, vykstant tokiai procedūrai, protestą pateikęs asmuo turi įrodyti „savo ankstesnio prekių ženklo arba ankstesnės teisės apsaugos buvimą, galiojimą ir apimtį“. Taigi šioje nuostatoje numatyta, kad tik protestą pateikęs asmuo turi įrodyti teisės, kuria grindžiamas protestas dėl paraiškos įregistruoti, formalų teisingumą. Todėl tikrindama žymenį BUD, kad nustatytų, ar jis gali būti laikomas kilmės vietos nuoroda, Apeliacinė taryba pažeidė atitinkamas Bendrijos teisės nuostatas. *Budvar* priduria, kad šiuo atveju ji pateikė visus reikiamus dokumentus, galinčius patvirtinti kilmės vietos nuorodos „bud“ egzistavimą ir galiojimą.

55 Bet kuriuo atveju *Budvar* nurodo, kad žymuo BUD yra kilmės vietos nuoroda. Nurodydama byloje R 234/2005-2 Apeliacinės tarybos priimto sprendimo 20 punktą *Budvar* paaiškina, kad jokia nuostata nenumato, jog kilmės vietos nuorodą sudarantis žymuo būtinai turi apimti visą geografinį pavadinimą. Šiuo atveju neginčijama, kad žodis „Budweis“ (kuris yra Česke Budejovicų pavadinimas vokiečių kalba), atitinka miesto, kuriame gaminamas šis alus, pavadinimą, t. y. gamybos zoną. Nacionaliniame registracijos pažymėjime kilmės vietos nuoroda „bud“ visų pirma apibūdinama kaip žyminti Česke Budejovicuose pagamintą „šviesųjį alų“, dėl jo kokybės ir savybių „švelniai kartų, salsvą ir specifinio aromato“. Be to, *Budvar* pabrėžia, jog kilmės vietos nuorodą tikrai gali sudaryti geografinio pavadinimo santrumpa arba išgalvotas ar bendrinės kalbos žodis, jeigu gamybos zona atitinka konkrečią geografinę zoną. Šiuo atžvilgiu *Budvar* nurodo 1992 m. liepos 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2081/92 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 208, p. 1), galiojusio faktinių aplinkybių atsiradimo momentu, 2 straipsnio 3 dalį, 2005 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Vokietija ir Danija prieš Komisiją* (C-465/02 ir C-466/02, Rink, p. I-9115) ir kai kurias Prancūzijoje arba Bendrijoje registruotas kilmės vietos nuorodas. Tokiomis sąlygomis negalima

tvirtinti, jog žymuo BUD nėra galiojanti kilmės vietos nuoroda dėl to, jog žodis „bud“ neatitinka tikslaus geografinės vietovės pavadinimo.

56 *Budvar* pažymi, kad nagrinėjama kilmės vietos nuoroda galioja Prancūzijoje ir, kalbant apie bylas T-225/06, T-255/06 ir T-309/06, Austrijoje. Šiuo klausimu *Budvar* primena, kad 1975 m. sausio 27 d. Čekijos žemės ūkio ir mitybos ministerija suteikė alui BUD kilmės vietos nuorodos kvalifikaciją. Pagal tarptautinius Čekijos Respublikos įsipareigojimus kilmės vietos nuorodos apsauga buvo suteikta žymeniui BUD Prancūzijoje (pagal Lisabonos susitarimą) ir Austrijoje (pagal dvišalę sutartį). Nors *Anheuser-Busch* ginčija šią kilmės vietos nuorodą, ji vis dar saugoma ir galioja Prancūzijoje bei Austrijoje.

57 Kalbėdama apie Prancūziją, *Budvar* pažymi, kad kol kilmės vietos nuorodos yra pripažįstamos ir saugomos kilmės valstybėje, Lisabonos susitarimo šalys įsipareigoja jas saugoti savo teritorijose pagal šio susitarimo 1 straipsnio 2 dalį. Prancūzija nepareiškė atsisakanti suteikti apsaugą kilmės vietos nuorodai „bud“ pagal Lisabonos susitarimo 5 straipsnio 3 dalį. Be to, dėl aplinkybės, kad 2004 m. birželio 30 d. *Tribunal de grande instance de Strasbourg* (Strasbūro apygardos teismas) (Prancūzija) nusprendė, jog pagal Lisabonos susitarimą Prancūzijos teritorijoje negalioja kilmės vietos nuorodos „bud“ registracija, *Budvar* aiškina, jog šis sprendimas šiuo metu apeliacine tvarka apskųstas C*our d'appel de Colmar* (Kolmaro apeliacinis teismas) (Prancūzija). Taigi *Tribunal de grande instance de Strasbourg* sprendimas nėra galutinis. Kilmės vietos nuoroda „bud“ vis dar galioja Prancūzijoje. Tokiomis aplinkybėmis *Budvar* tvirtina, jog Prancūzijos teisė nenumato galimybės pateikti ieškinį dėl kilmės vietos nuorodos registracijos

pripažinimo negaliojančia ir šiuo klausimu pateikia vieno teisės profesoriaus nuomonę. Be to, *Budvar* nurodo, kad po to, kai buvo priimtas *Tribunal de grande instance de Strasbourg* sprendimas, 2005 m. gegužės 19 d. *Institut national de la propriété industrielle en France (INPI)* (Prancūzijos nacionalinis intelektinės nuosavybės institutas) atmetė paraišką įregistruoti alui žymėti skirtą žodinį prekių ženklą BUD, kurią 2004 m. rugsėjo 30 d. pateikė *Anheuser-Busch*. *Anheuser-Busch* šio sprendimo neginčijo.

58 Dėl Austrijos, kiek tai susiję su bylomis T-225/06, T-255/06 ir T-309/06, *Budvar* paaiškina, jog dėl ginčo, kilusio šioje valstybėje narėje, nė vienas priimtas sprendimas neįgijo *res judicata* galios. Šiuo atžvilgiu *Budvar* pateikia tris neseniai priimtus teismų sprendimus, iš kurių paskutinį 2006 m. liepos 10 d. priėmė *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesnysis apygardos teismas (Austrija)). Pastaruoju sprendimu buvo nurodyta paskirti ekspertą, kad būtų nustatyta, ar vartotojai čekai susieja žodį „bud“ su alumi, ir jeigu atsakymas būtų teigiamas, ar ši nuoroda gali būti suvokiama kaip nurodanti konkrečią vietovę, regioną ar valstybę, susijusius su alaus kilmės vieta. Taigi negali būti ginčijama, kad, priešingai nei tvirtina Apeliacinė taryba, kilmės vietos nuoroda „bud“ vis dar saugoma Austrijoje.

59 Pirmiausia VRDT nurodo, kad per procedūrą Apeliacinėje taryboje *Budvar* atsisakė grįsti savo protestą vaizdiniu tarptautiniu prekių ženklu Nr. 361 566, kuriuo rėmėsi iš pradžių. Be to, kalbant apie kilmės vietos nuorodą „bud“, *Budvar* neatsisakė savo protesto tik apsaugos, suteiktos minėtai nuorodai Prancūzijoje ir Austrijoje, atžvilgiu. Kalbant apie Italiją ir Portugaliją, buvo atsisakyta grįsti protestą teisėmis, kuriomis remtasi iš pradžių.

60 Be to, VRDT nurodo, kad ji iš tikrųjų nėra kompetentinga priimti spendimo dėl ankstesnės teisės, kuria grindžiamas protestas, galiojimo.

61 Tačiau šiuo atveju Apeliacinė taryba nepriėmė sprendimo dėl ankstesnės kilmės vietos nuorodos galiojimo. Ji tik įvertino jos apsaugos apimtį. Tai yra teisės klausimas, į kurį VRDT turi atsakyti savo iniciatyva, net jeigu šalys nepateikė argumentų šiuo klausimu (2005 m. vasario 1 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *SPAG prieš VRDT – Dann et Backer (HOOLIGAN)*, T-57/03, Rink. p. II-287, 21 punktas ir 2006 m. birželio 13 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Inex prieš VRDT – Wiseman (Karvės odos atvaizdas)*, T-153/03, Rink. p. II-1677, 40 punktas).

62 Ankstesnės teisės galiojimo ir galėjimo grįsti ja protestą atskyrimas numatytas Bendrijos teisės aktuose (VRDT nurodo Reglamento Nr. 40/94 53 straipsnio 1 dalį, 43 straipsnio 2 ir 3 dalis, 78 straipsnio 6 dalį ir 107 straipsnio 3 dalį). Taigi įmanomos tokios situacijos, kai net galiojančia ankstesne teise negali būti remiamasi. Taikydama Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį VRDT turi aiškinti ir taikyti nacionalinę teisę taip, kaip tai daro nacionaliniai teismai.

63 Dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ apsaugos Prancūzijoje pagal Lisabonos susitarimą VRDT, remdamasi byloje R 234/2005-2 priimto Apeliacinės tarybos sprendimo 20 punktu, nurodo, kad minėto susitarimo 2 straipsnio 1 dalis ir Prancūzijos žemės ūkio kodekso (toliau – Žemės ūkio kodeksas) L. 641-2 straipsnis reikalauja, jog nagrinėjamą kilmės vietos nuorodą sudarytų „geografinis pavadinimas“. *Budvar* pripažįsta, kad žodis „bud“ vis dėlto nėra geografinis pavadinimas, net jeigu jis kilęs iš geografinio pavadinimo. Dėl *Budvar* nuorodos į 2006 m. kovo 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 510/2006 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 93, p. 12) 2 straipsnio 3 dalį VRDT pažymi, kad šiuo reglamentu nebuvo remtasi grindžiant protestus. Iš to VRDT daro išvadą, jog Prancūzijos teismas mano, kad tokia geografinio pavadinimo santrumpa kaip žodis „bud“ negali būti remiamasi grindžiant protestą dėl tapataus prekių ženklo naudojimo, nepaisant aplinkybės, kad šis žodis saugomas pagal Lisabonos susitarimą.

64 VRDT priduria, kad net jeigu Lisabonos susitarimas paprastai yra viršesnis už nacionalinę teisę, jo 8 straipsnyje nurodoma, kad priemonių, būtinų užtikrinti kilmės vietos nuorodų apsaugą, gali būti imamasi „taikant nacionalinės teisės aktus“. Be to, kilmės vietos nuorodos, kurią sudaro ne geografinis pavadinimas, galiojimo ir galėjimo grįsti ja protestą atskyrimas yra visiškai pateisinamas. Pirmiausia toks atskyrimas numatytas Lisabonos susitarimo įgyvendinimo reglamento 16 taisyklės 1 dalyje, kurioje nurodyta, kad tarptautinės registracijos „pasekmės“ (o ne pati registracija) gali būti pripažįstamos negaliojančiomis Susitariančioje Šalyje. Be to, toks atskyrimas yra pateisinamas siekiant išvengti bet kokio konkurencijos iškraipymo jeigu, kaip tvirtina *Budvar*, Prancūzijos teisė nenumato galimybės pripažinti negaliojančia kilmės vietos nuorodos „bud“ Prancūzijoje.

65 Dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ apsaugos Austrijoje pagal dvišalę sutartį, kuria remiamasi bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06, VRDT tvirtina, jog šios sutarties 2 straipsnyje daroma užuomina į tai, jog saugomą nuorodą turi sudaryti geografinė nuoroda, net jeigu ji gali „apimti“ kitokią informaciją (ne geografinius elementus). Ne geografinė nuoroda negali būti saugoma. Tačiau VRDT nurodo, jog 2003 m. lapkričio 18 d. Sprendime *Budejovický Budvar* (C-216/01, Rink. p. I-13617) Teisingumo Teismas rėmėsi šiek tiek kitokiu 2 straipsnio vertimu. Visų pirma pagal vertimą, kuriuo rėmėsi Teisingumo Teismas, atitinkamą nuorodą gali „sudaryti“ kita informacija.

66 Bet kuriuo atveju VRDT mano, jog Austrijos teismai reikalautų įrodyti, kad kilmės valstybėje (t. y. Čekijos Respublikoje) žymenį BUD, kai juo žymimas alus, vartotojai suvokia kaip Česke Budejovicų miesto nuorodą. Be kita ko, tai atitinka Teisingumo Teismo poziciją sprendime *Budejovický Budvar*, kuris minimas šio sprendimo 65 punkte ir kuriame nurodoma, kad „jeigu iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo atlikto patikrinimo matyti, jog remiantis faktinėmis aplinkybėmis ir Čekijos Respublikoje vyraujančiomis koncepcijomis pavadinimas „bud“ apibūdina regioną arba vietovę šios valstybės teritorijoje, o jo apsauga ten pateisinama pagal EB 30 straipsnyje išvardytus kriterijus, šis straipsnis neprieštarauja tam, kad minėta apsauga būtų išplėsta valstybės narės, šiuo atveju Austrijos Respublikos, teritorijos atžvilgiu“ (sprendimo 10 punktas). Tačiau, kaip teisingai nurodė Apeliacinė taryba, šiuo atveju nėra įrodymų, kad „Bud“ yra Česke Budejovicų miesto pavadinimo santrumpa.

Todėl sunku įsivaizduoti, kad Čekijos Respublikoje alaus vartotojai žodį „bud“ laikys nurodančiu, jog alus pagamintas konkrečioje šios valstybės geografinėje zonoje.

67 Nurodydama byloje R 234/2005-2 priimto sprendimo 21 ir 29 punktus VRDT pažymi, jog Apeliacinė taryba manė, kad *Budvar* įrodė, jog žodis „bud“ vartojamas kaip prekių ženklas, o ne kaip kilmės vietos nuoroda. Šiuo atžvilgiu dėl *Budvar* argumento, kad žodį „bud“ ji vartojo ir kaip prekių ženklą, ir kaip kilmės vietos nuorodą, VRDT primena, jog kiekviena teisė į intelektinę nuosavybę atlieka jai būdingą esminę funkciją. Tam tikrais atvejais esminės kai kurių teisių funkcijos yra nesuderinamos. Kilmės vietos nuorodos esminė funkcija yra garantuoti, kad prekės, pagamintos valstybėje, regione ar vietovėje, kokybę ir savybes iš esmės arba išimtinai lėmė tam tikra geografinė aplinka, apimanti gamtos ir žmogaus veiklos veiksnius. Esminė prekių ženklo funkcija yra garantuoti prekės komercinę kilmę. *Budvar* neginčija, jog žodis „bud“ vartojamas kaip prekių ženklas, todėl jis neatlieka esminės kilmės vetos nuorodos funkcijos ir jam negali būti taikoma kilmės vietos nuorodos apsauga. Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinė taryba manė, jog Prancūzijos ir Austrijos teismai priėjo prie tokios pačios išvados ir nesuteikė *Budvar* apsaugos prekių ženklo, tapataus ankstesnei teisei, kuria remiamasi, naudojimo atžvilgiu.

68 VRDT primena Austrijoje ir Prancūzijoje priimtus teismų sprendimus.

69 Dėl Austrijos bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 VRDT pažymi, kad šio sprendimo 65 punkte minėtame sprendime *Budejovický Budvar* Teisingumo Teismas nurodė, jog „paprasta arba netiesioginė geografinės kilmės nuoroda (VRDT nuomone, tokia kaip „bud““) gali būti saugoma pagal susijusią dvišalę sutartį, išskyrus tokį atvejį, kai šią nuorodą sudaro „pavadinimas, kuris šioje valstybėje nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nėra susijęs su juo žymimos prekės geografine kilme“ (sprendimo 107 ir 111 punktai). *Handelsgericht Wien* (Vienos komercinių bylų teismas) ir *Oberlandesgericht Wien*,

kuriam pateiktas apeliacinis skundas, nesuteikė ankstesnei kilmės vietos nuorodai apsaugos nuo *Anheuser-Busch* nagrinėjamo žymens naudojimo alui. Aplinkybė, kad 2006 m. liepos 10 d. Sprendimu *Oberlandesgericht Wien* nurodė ekspertui nustatyti, ar žodį „bud“ galima laikyti tiesiogiai arba netiesiogiai nurodančiu alaus geografinę kilmę, nekeičia šio ginčo sprendimo Pirmosios instancijos teisme. Pirmiausia, teigiamas *Oberlandesgericht Wien* atsakymas į šį klausimą nedaro įtakos ginčijamų sprendimų teisėtumui, nes jis pateiktas po jų priėmimo. Be to, pareiga įrodyti, kad Austrijos teisė saugo ankstesnę teisę, kuria remiamasi, tenka *Budvar*. Taigi VRDT instancijoms ji turėjo įrodyti, kad Teisingumo Teismo sprendime nurodytos sąlygos yra įvykdytos. To neįrodžius Apeliacinės tarybos išvada būtų pagrįsta. Galiausiai 2006 m. kovo 22 d. *Handelsgericht Wien* sprendime, kurį Pirmosios instancijos teismui pateikė *Budvar*, nurodoma, jog, remiantis vykstant teisminiams ginčams pateiktais įrodymais, žodis „bud“ nesiejamas su konkrečiu geografiniu pavadinimu Čekijos Respublikoje.

70 Dėl Prancūzijos VRDT pirmiausia nurodo, jog aplinkybė, kad dėl 2004 m. birželio 30 d. *Tribunal de grande instance de Strasbourg* sprendimo patektas apeliacinis skundas, nekeičia Apeliacinės tarybos išvados, jog *Budvar* „negalėjo sutrukdyti (*Anheuser-Busch*) platintojui prekiauti Prancūzijoje alumi, pažymėtu prekių ženklu BUD“ (byloje R 234/2005-2 priimto sprendimo 34 punktas). Be kita ko, šis sprendimas patvirtino išvadą, jog žodis „bud“ yra paprasta ir netiesioginė prekės geografinės kilmės nuoroda, t. y. pavadinimas, su kuriuo nesiejama geografinės kilmės sąlygojama kokybė, reputacija ar išskirtinumas. Dėl šios priežasties *Tribunal de grande instance de Strasbourg* manė, jog žodis „bud“ nepatenka į Lisabonos susitarimo 2 straipsnio 1 dalies taikymo sritį, nesant būtinybės nustatyti, ar jis gali apibūdinti konkrečią geografinę vietovę. Jeigu apeliacinės instancijos teismas turės panaikinti šį sprendimą, tai nedarys įtakos ginčijamų sprendimų teisėtumui, nes toks sprendimas bus priimtas po jų priėmimo. *Budvar* nurodyti *INPI* sprendimai nedaro įtakos ginčijamiems sprendimams pirmiausia todėl, kad juose kalbama ne apie prekių ženklų naudojimą, o apie jų registraciją, be to, nėra jokios nuorodos, kad šie sprendimai yra galutiniai, ir galiausiai šie administraciniai sprendimai yra mažiau svarbūs už civilines bylas nagrinėjančių teismų priimtus sprendimus.

71 Pirmiausia *Anheuser-Busch* pateikia tam tikrų pastabų byloje T-257/06, susijusioje su paraiška įregistruoti Nr. 4. *Anheuser-Busch* pažymi, jog, priešingai nei 2006 m. birželio 28 d. Sprendime (byla R 802/2004-2) nurodė Apeliacinė taryba, *Budvar*, grįsdama savo protestą, nenurodė Austrijoje saugomos kilmės vietos nuorodos „bud“. Be to, dėl paraiškoje įregistruoti Nr. 4 nurodytų paslaugų *Anheuser-Busch* tvirtina, jog buvo pritarta atlikti registraciją 35, 38 ir 41 klasių prekėms bei 42 klasei priskiriamoms „duomenų bazių eksploatavimo“ paslaugoms. Procedūra Apeliacinėje taryboje buvo susijusi tik su 42 klasei priskiriamomis „restoranų, barų ir smuklių paslaugomis“, nes Protestų skyrius protestą patenkino tik šiuo atžvilgiu ir tik įstojusi į bylą šalis pateikė apeliaciją dėl šio sprendimo. Todėl Protestų skyriaus sprendimas tapo galutinis tiek, kiek juo atmetamas protestas dėl 35, 38 ir 41 klasių paslaugų bei 42 klasei priskiriamų „duomenų bazių eksploatavimo“ paslaugų.

72 Visose bylose *Anheuser-Busch* nurodo, kad *Budvar* Apeliacinėje taryboje rėmėsi kilmės vietos nuorodomis „bud“ Portugalijoje ir Italijoje, nors šios teisės minėtose valstybėse buvo pripažintos negaliojančiomis, o Protestų skyrius nusprendė, kad šių teisių egzistavimas nebuvo įrodytas. *Anheuser-Busch* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teisme *Budvar* nurodė tik kilmės vietos nuorodas „bud“ Prancūzijoje, o bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 – Austrijoje. Iš to *Anheuser-Busch* daro išvadą, jog protestas iš tikrųjų buvo grindžiamas tik šiomis teisėmis.

73 Toliau *Anheuser-Busch* pateikia Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies išaiškinimą. Ji mano, kad ši nuostata iš esmės susijusi su neregistruotomis teisėmis, t. y. teisėmis, kurios atsiranda ir egzistuoja dėl realaus naudojimo rinkoje. Kitokia situacija yra kalbant apie registruotus prekių ženklus, kurie egzistuoja ir galioja nuo jų įregistravimo. Tokiomis aplinkybėmis Bendrijos teisės aktų leidėjas nusprendė prekyboje naudojamų žymenų atveju nacionaline teise remtis tik tiek, kiek tai susiję teisių, atsirandančių dėl minėtų žymenų „naudojimo“, egzistavimu ir reikšme. Šių principų laikėsi *High Court of Justice (England & Wales)* (Aukščiausiasis teismas (Anglija ir Velsas) byloje *COMPASS* (2004 m. kovo 24 d.). Pagal šiuos principus VRDT turėjo ne tik galimybę, bet ir pareigą priimti sprendimą dėl ankstesnių teisių galiojimo Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies prasme. Be to, *Anheuser-Busch* nurodo direktyvas, susijusias su procedūromis

VRDT (C dalis, 4 skyrius, 5.3.4. skirsnis). Kadangi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nenustatyta esminių tokio „naudojimo“ apimties sąlygų, atsižvelgiant į šio straipsnio veikimą ir struktūrą aiškiai matyti, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas neregistruotoms teisėms ketino taikyti griežtesnes apsaugos sąlygas nei registruotiems prekių ženklams. Šiuo atžvilgiu Reglamento Nr. 40/94 15 ir 43 straipsniuose reikalaujamas naudojimas iš tikrųjų turi būti laikomas absoliučia minimalia naudojimo riba, reikalaujama pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį.

74 Dėl esmės *Anheuser-Busch* pirmiausia nurodo, kad Apeliacinė taryba nepriėmė sprendimo dėl nagrinėjamų kilmės vietos nuorodų galiojimo. Apeliacinė taryba manė, jog šiuo atveju nėra kilmės vietos nuorodų.

75 *Anheuser-Busch* tvirtina, kad žodis „bud“ nėra vietovės pavadinimas, ir nurodo tam tikrus dokumentus, kuriuos ji pateikė VRDT. *Anheuser-Busch* paaiškina, kad kilmės vietos nuorodos registracija negali suteikti geografinės reikšmės žodžiui, kuris jos neturi. Be kita ko, tam, kad vokišką pavadinimą „Budweis“ susietų su Česke Budejovicų miestu – *Budvar* šios sąsajos neįrodė, – vartotojas turėtų papildomai pagalvoti. Taigi nėra akivaizdu, kad žodis „bud“ suprantamas kaip reiškiantis „Budweis“ ir siejamas su Česke Budejovicų miestu. Be to, net jeigu tiesa, kad geografinių pavadinimų santrumpos išsaugo viso žodžio geografinį pobūdį, taip yra tik realiai bendrai naudojamų santrumpų atveju. Tačiau nebuvo pateiktas joks argumentas ar įrodymas, siekiant patvirtinti, kad žodis „bud“ vartojamas ir suprantamas kaip Česke Budejovicų santrumpa. Toks pats argumentavimas turėtų būti pateiktas išgalvotų žodžių, kurie bet kuriuo atveju netenkina Lisabonos susitarimo sąlygų, atžvilgiu, nes, kaip matyti iš šio susitarimo 2 straipsnio 1 dalies, jame nurodomos egzistuojančios vietovės. Bet kuriuo

atveju išgalvoti žodžiai gali būti saugomi tik tuo atveju, jeigu jie suprantami geografine prasme, tačiau šiuo atveju taip nėra.

76 *Anheuser-Busch* tvirtina, kad Apeliacinė taryba buvo kompetentinga nuspręsti, ar žodis „bud“ yra kilmės vietos nuoroda. Šiuo atžvilgiu Apeliacinė taryba neprivalo laikytis nei Lisabonos susitarimo, nei dvišalės sutarties. Pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį VRDT turi nustatyti, ar įvykdytos visos santykinio atmetimo pagrindo taikymo sąlygos. Kitaip nei registruotų prekių ženklų atveju, VRDT neprivalomi tokie ankstesni nacionaliniai administraciniai sprendimai kaip teisės registracija. VRDT yra kompetentinga priimti sprendimą dėl aptariamos teisės egzistavimo bei galiojimo ir šiame kontekste turi tokią pačią kompetenciją kaip nacionaliniai teismai. Pripažindama, kad nurodyto geografinio pavadinimo apsauga negalioja, Apeliacinė taryba šios teisės nepažeidžia, ji tik konstatuoja, kad nurodyta teisė negali būti kliūtis Bendrijos prekių ženklo registracijai.

77 Prancūzijos ir Austrijos teismai manė, kad žodis „bud“ visiškai nėra saugomas kaip kilmės vietos nuoroda. Nors šie teismų sprendimai dar nėra galutiniai ir privalomi, jie patvirtina, jog faktinių aplinkybių vertinimas, kurį atliko Apeliacinė taryba ginčijamame sprendime, yra teisingas.

78 Bylose T-255/06, T-257/06 ir T-309/06 *Anheuser-Busch* priduria, kad apie *INPI* sprendimą, apie kurį pranešta 2005 m. gegužės 19 d. ir kurį savo ieškiniuose nurodė *Budvar,* VRDT nežinojo, todėl jis turi būti laikomas nepriimtinu. Bet kuriuo atveju *Budvar* nurodytas *INPI* sprendimas buvo tik tarpinis, o galutinis atsisakymas registruoti grindžiamas procedūriniu, o ne esmės klausimu. Šiuo atžvilgiu *Anheuser-Busch* nurodo rašytinį dokumentą, kurį 2006 m. balandžio 6 d. ji pateikė Apeliacinei tarybai per procedūrą, su kuria susijusi byla T-257/06.

b) Pirmosios instancijos teismo vertinimas

79 Reikia nurodyti, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalis leidžia pateikti protestą dėl Bendrijos prekių ženklo paraiškos remiantis žymeniu, kuris skiriasi nuo ankstesnio prekių ženklo, ir tokia situacija yra numatyta 8 straipsnio 1–3 ir 5 dalyse (2007 m. birželio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Budějovický Budvar ir Anheuser-Busch prieš VRDT (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS)*, T-57/04 ir T-71/04, Rink. p. II-1829, 85 punktas). Pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, remiantis šiam žymeniui taikytinais Bendrijos arba valstybės narės teisės aktais, teisės į jį turi būti įgytos iki paraiškos įregistruoti Bendrijos prekių ženklą padavimo dienos arba iki prašymo suteikti prioritetą paraiškai įregistruoti Bendrijos prekių ženklą pateikimo dienos. Taip pat pagal šiam žymeniui taikytinus Bendrijos arba valstybės narės teisės aktus minėtas žymuo turi suteikti jo savininkui teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

80 Tokiomis aplinkybėmis, remiantis Reglamento Nr. 2868/95 15 taisyklės 2 dalies redakcija, galiojusia *Budvar* protesto pateikimo momentu, proteste turėjo būti nurodyta ankstesnė teisė ir valstybės narės arba valstybių narių, kuriose ši teisė egzistuoja, pavadinimas, taip pat pateikiamas ankstesnės teisės pavaizdavimas arba prireikus aprašymas. Be kita ko, pagal Reglamento Nr. 2868/95 16 taisyklės 2 dalies redakciją, galiojusią *Budvar* protesto pateikimo momentu, prie protesto turėjo būti pridėti šios teisės įgijimo ir jos apsaugos apimties įrodymai.

81 Šiuo atveju Apeliacinė taryba manė, kad iš esmės reikia nustatyti, ar žymuo BUD iš tikrųjų yra kilmės vietos nuoroda. Šiuo atžvilgiu Apeliacinė taryba nurodė, kad kilmės vietos nuoroda yra geografinė nuoroda, kuri informuoja vartotojus apie tai, jog prekė yra kilusi iš konkrečios vietovės, regiono arba teritorijos ir jai būdingos tam tikros

savybės, sietinos su geografine aplinka, kurioje ji buvo pagaminta, įskaitant jai būdingus gamtos ir žmogaus veiklos veiksnius. Taip pat ji nurodė, kad sunku suvokti, jog žymuo BUD gali būti laikomas kilmės vietos nuoroda arba net netiesiogine geografinės kilmės nuoroda. Apeliacinė taryba tvirtino, kad žodis „bud“ neatitinka vietovės Čekijos Respublikoje pavadinimo. Niekas neįrodo, kad miesto, kuriame įsteigta *Budvar*, pavadinimas (t. y. Česke Budejovicai, kuris vokiečių kalba vadinamas „Budweis“) buvo sutrumpintas į „Bud“. Todėl sunku įsivaizduoti, kad vartotojai Prancūzijoje, Italijoje, Portugalijoje ir Austrijoje gali suvokti žodį „bud“ kaip kilmės vietos nuorodą, t. y. kad alus pagamintas konkrečioje Čekijos Respublikos geografinėje vietovėje ir kad jam būdingos savybės, sietinos su jo geografine aplinka. Be to, Apeliacinė taryba nurodė, kad *Budvar* žymenį BUD naudojo kaip prekių ženklą, o ne kaip kilmės vietos nuorodą. Nepanašu, kad kitai Česke Budejovicų (*Budvar* įsteigimo vietos) įmonei būtų leista gaminti alų, kurio kilmės vietos nuoroda „bud“. Galiausiai atsižvelgdama į šiuos paaiškinimus Apeliacinė taryba nurodė, kad klausimas, ar žymuo BUD yra laikomas kilmės vietos nuoroda, Austrijoje saugoma pagal dvišalę sutartį, sudarytą tarp šios valstybės narės ir Čekijos Respublikos, arba Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje pagal Lisabonos susitarimą, yra antraeilės svarbos. Net jeigu žymuo BUD laikomas kilmės vietos nuoroda vienoje iš šių valstybių, akivaizdu, kad protestas negali būti patenkintas pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį remiantis teise, kuri pateikiama kaip kilmės vietos nuoroda, tačiau tokia nėra (2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 234/2005-2), 19–22 punktai, pakartoti kituose ginčijamuose sprendimuose).

82 Siekiant patikrinti ginčijamus sprendimus reikia atskirti kilmės vietos nuorodą „bud“, įregistruotą pagal Lisabonos susitarimą, ir nuorodą „bud“, saugomą pagal dvišalę sutartį. Reikia pažymėti, kad Europos bendrija nėra minėto susitarimo ar sutarties šalis.

Dėl kilmės vietos nuorodos „bud“, registruotos pagal Lisabonos susitarimą

83 Reikia nurodyti, kad Apeliacinė taryba analizavo, kaip matyti iš ginčijamų sprendimų, ar žymuo BUD „<…> iš tikrųjų yra kilmės vietos nuoroda“. Apeliacinė taryba nurodė, kad nagrinėjamas protestas negali būti patenkintas pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį remiantis teise, kuri „pateikta kaip kilmės vietos nuoroda“, tačiau, kuri iš tiesų „nėra tokia“. Be to, Apeliacinė taryba manė, jog klausimas, ar žymuo BUD yra laikomas pagal Lisabonos susitarimą saugoma kilmės vietos nuoroda, *inter alia*, Prancūzijoje, „yra antraeilės svarbos“. Iš to išplaukia, kad Apeliacinė taryba pateikė nuomonę dėl laikymo „kilmės vietos nuoroda“ neišnagrinėjusi aptariamos kilmės vietos nuorodos apsaugos apimties nurodytos nacionalinės teisės atžvilgiu.

84 Kadangi, kalbant apie pirmą dalį, nėra būtinybės kelti klausimo dėl Lisabonos susitarimo poveikio ankstesnės teisės, kuria remiamasi pagal Prancūzijos teisę, apsaugai, reikia nurodyti, kad kilmės vietos nuorodų registracija pagal minėtą susitarimą atliekama Susitariančiosios Šalies administracinių institucijų prašymu, fizinių arba juridinių, viešųjų arba privačiųjų asmenų, kurie pagal jų nacionalinės teisės aktus yra teisės naudoti šias nuorodas savininkai, vardu. Tokiomis aplinkybėmis Susitariančiųjų šalių administracinės institucijos per vienerius metus nuo pranešimo apie registraciją gavimo gali, nurodydamos pagrindus, pareikšti, kad jos negali užtikrinti kilmės vietos nuorodos apsaugos (Lisabonos susitarimo 5 straipsnio 1 ir 3 dalys).

85 Reikia konstatuoti, kad pagal Lisabonos susitarimą registruota kilmės vietos nuoroda negali būti laikoma tapusia bendrine, kol ji kaip kilmės vietos nuoroda yra saugoma kilmės valstybėje. Tokiomis aplinkybėmis kilmės vietos nuorodai suteikta apsauga užtikrinama nesant būtinybės jos atnaujinti (Lisabonos susitarimo 6 straipsnis ir 7 straipsnio 1 dalis).

86 Remiantis Lisabonos susitarimo įgyvendinimo reglamento 16 taisykle, kai tarptautinė registracija pripažįstama negaliojanti Susitariančioje šalyje ir kai registracijos pripažinimas negaliojančia nebegali būti apskundžiamas, šios Susitariančiosios šalies kompetentinga administracinė institucija apie minėtą registracijos pripažinimą negaliojančia praneša Tarptautiniam biurui. Tokiu atveju pranešime nurodoma administracinė institucija, paskelbusi apie registracijos pripažinimą negaliojančia. Iš to išplaukia, kad pagal Lisabonos susitarimą registruotos kilmės vietos nuorodos registraciją pripažinti negaliojančia gali tik minėto susitarimo Susitariančiosios Šalies administracinė institucija.

87 Šiuo atveju kilmės vietos nuoroda „bud“ (Nr. 598) buvo įregistruota 1975 m. kovo 10 dieną. Per vienerius metus nuo pranešimo apie registraciją gavimo Prancūzija nepareiškė, kad ji negali užtikrinti minėtos kilmės vietos nuorodos apsaugos. Ginčijamų sprendimų priėmimo momentu nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos registracija buvo pripažinta negaliojančia 2004 m. birželio 30 d. *Tribunal de grande instance de Strasbourg* sprendimu. Tačiau, kaip matyti iš vykstant teisminiams ginčams pateiktų įrodymų, *Budvar* dėl šio sprendimo pateikė apeliacinį skundą, sustabdantį jo vykdymą. Iš to išplaukia, kad ginčijamų sprendimų priėmimo momentu nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos registracija nebuvo pripažinta negaliojančia Prancūzijoje sprendimu, kurio negalima apskųsti.

88 Pabrėžtina, kad, kaip matyti iš Reglamento Nr. 40/94 penktos konstatuojamosios dalies, Bendrijos prekių ženklų teisė nepakeičia valstybių narių prekių ženklų teisės (2005 m. balandžio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Atomic Austria prieš VRDT – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ)*, T-318/03, Rink. p. II-1319, 31 punktas). Tuo remdamasis Pirmosios instancijos teismas manė, kad nacionalinio prekių ženklo galiojimas negali būti ginčijamas per Bendrijos prekių ženklo

registracijos procedūrą (2002 m. spalio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Matratzen Concord prieš VRDT – Hukla Germany (MATRATZEN)*, T-6/01, Rink. p. II-4335, 55 punktas; 2004 m. birželio 30 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BMI Bertollo prieš VRDT – Diesel (DIESELIT)*, T-186/02, Rink. p. II-1887, 71 punktas; 2005 m. balandžio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *PepsiCo prieš VRDT – Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES)*, T-269/02, Rink. p. II-1341, 26 punktas ir 2007 m. kovo 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Saint-Gobain Pam prieš VRDT – Propamsa (PAM PLUVIAL)*, T-364/05, Rink. p. II-757, 88 punktas).

89 Iš to išplaukia, kad Reglamentu Nr. 40/94 sukurta sistema reiškia, jog VRDT atsižvelgia į ankstesnių teisių, saugomų nacionaliniu lygiu, egzistavimą. Taigi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalyje, skaitomoje kartu su 8 straipsnio 4 dalimi, nustatyta, kad kito prekyboje naudojamo žymens, kuris turi didesnę negu vietinę reikšmę ir galioja valstybėje narėje, savininkas nustatytomis sąlygomis gali pateikti protestą dėl Bendrijos prekių ženklo įregistravimo (pagal analogiją žr. šio sprendimo 88 punkte minėto sprendimo *ATOMIC BLITZ* 31 ir 32 punktus). Kad būtų užtikrinta ši apsauga, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje aiškiai nurodyti „valstybės narės įstatymai“, kurie taikomi minėtai ankstesnei teisei.

90 Kadangi Prancūzijoje kilmės vietos nuoroda „bud“ nebuvo galutinai pripažinta negaliojančia, Apeliacinė taryba, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, turėjo atsižvelgti į atitinkamą nacionalinę teisę ir į pagal Lisabonos susitarimą atliktą registraciją, negalėdama paneigti aplinkybės, kad nurodyta ankstesnė teisė yra „kilmės vietos nuoroda“.

91 Reikia pridurti, kad jeigu Apeliacinė taryba turėjo rimtų abejonių dėl to, ar ankstesnė teisė yra „kilmės vietos nuoroda“, ir dėl apsaugos, kurią reikia jai suteikti pagal nurodytą nacionalinę teisę, kai kaip tik šis klausimas nagrinėjamas Prancūzijos teisme, ji turėjo galimybę, remdamasi Reglamento Nr. 2868/95 20 taisyklės 7 dalies c punktu, sustabdyti protesto procedūrą, kol bus priimtas galutinis sprendimas šiuo klausimu.

92 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, reikia manyti, jog Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį manydama, kad nurodyta ankstesnė teisė, registruota pagal Lisabonos susitarimą, nėra „kilmės vietos nuoroda“, kad klausimas, ar žymuo BUD laikomas saugoma kilmės vietos nuoroda, *inter alia*, Prancūzijoje, yra „antraeilės svarbos“, ir nuspręsdama, kad šiuo pagrindu grindžiamas protestas negali būti patenkintas.

Dėl nuorodos „bud“, saugomos pagal dvišalę sutartį

93 Iš dvišalės sutarties B priedo teksto matyti, kad žodis „bud“ apibūdinamas kaip „nuoroda“. Iš sutarties nematyti, kad nuoroda „bud“ konkrečiai apibūdinama kaip „kilmės vietos nuoroda“. Be to, iš minėtos sutarties neišplaukia, kad žodis „bud“ laikomas geografiniu pavadinimu arba nurodančiu atitinkamos prekės konkrečias savybes.

94 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, jog pagal dvišalės sutarties 2 straipsnį tam, kad atitinkamas nuorodas būtų galima išvardyti dvišaliame susitarime ir tuo remiantis joms taikyti dvišalėje sutartyje numatytą apsaugą pakanka, kad jos tiesiogiai arba netiesiogiai būtų susijusios su prekės kilme. Šiuo atžvilgiu toks apibrėžimas yra platesnis už Apeliacinės tarybos pateiktą apibrėžimą. Pastaroji iš esmės manė, kad „kilmės vietos nuoroda“ yra „geografinė nuoroda, kuri informuoja vartotojus apie tai, jog prekė yra kilusi iš konkrečios vietovės, regiono arba teritorijos ir jai būdingos tam tikros savybės, sietinos su geografine aplinka, kurioje ji buvo pagaminta, įskaitant jai būdingus gamtos

ir žmogaus veiklos veiksnius“ (2006 m. birželio 14 d. Sprendimo (byla R 234/2005-2) 19 punktas, pakartotas kituose ginčijamuose sprendimuose).

95 Atsižvelgiant į šias aplinkybes reikia manyti, kad Apeliacinė taryba padarė dvi klaidas. Pirmiausia ji klaidingai manė, kad pavadinimas „bud“ kaip „kilmės vietos nuoroda“ yra konkrečiai saugomas pagal dvišalę sutartį. Bet kuriuo atveju ji taikė tokį „kilmės vietos nuorodos“ apibrėžimą, kuris neatitinka nuorodų, saugomų pagal minėtą sutartį, apibrėžimo.

96 Aplinkybė, kad *Budvar* galėjo pateikti nurodytą teisę kaip „kilmės vietos nuorodą“, netrukdo Apeliacinei tarybai atlikti išsamų nurodytų faktinių aplinkybių ir pateiktų įrodymų vertinimą (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 88 punkte minėto sprendimo *ATOMIC BLITZ* 38 punktą). Tai ypač svarbu tada, kai ankstesnės teisės kvalifikavimas gali daryti įtaką minėtos teisės poveikiui per protesto procedūrą. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad VRDT gali būti nurodyta atsižvelgti į nacionalinę teisę valstybės narės, kurioje ankstesnis prekių ženklas, kuriuo grindžiamas protestas, yra saugomas. Tokiu atveju VRDT *ex officio*, jos nuomone, tinkamomis priemonėmis turi pasidomėti atitinkamos valstybės nacionaline teise, jei tokia informacija yra būtina, vertinant santykinių atsisakymo registruoti paraišką pagrindų taikymo sąlygas, ypač nurodytų faktų realumą ir šalių pateiktų dokumentų įrodomąją galią. Iš tikrųjų, apribojant VRDT atliekamo tyrimo faktinį pagrindą, iš jos neatimama teisė atsižvelgti ne tik į protesto procedūroje dalyvaujančių šalių aiškiai pateiktus faktus, bet ir į visiems žinomus faktus, tai yra tuos, kuriuos bet kuris asmuo gali žinoti arba apie kuriuos galima sužinoti iš viešai prieinamų šaltinių (2004 m. birželio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ruiz-Picasso ir kt. prieš VRDT – DaimlerChrysler (PICARO)*, T-185/02, Rink. p. II-1739, 29 punktas ir šio sprendimo 88 punkte minėto sprendimo *ATOMIC BLITZ* 35 punktas). Šie principai taikytini šioje byloje. Apeliacinė taryba turėjo įrodymų, būtinų išsamiam faktinių aplinkybių vertinimui atlikti.

97 Atsižvelgiant į šias aplinkybes reikia manyti, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį manydama, kad nurodyta ankstesnė teisė, saugoma pagal dvišalę sutartį, nėra „kilmės vietos nuoroda“ pagal Apeliacinės tarybos pateiktą apibrėžimą, kad klausimas, ar žymuo BUD yra laikomas saugoma kilmės vietos nuoroda, *inter alia*, Austrijoje, yra „antraeilės svarbos“, ir nuspręsdama, kad šiuo pagrindu grindžiamas protestas negali būti patenkintas.

98 Be to, reikia nurodyti, kad dvišalė sutartis vis dar galioja Austrijoje nuorodos „bud“ apsaugos atžvilgiu. Visų pirma iš vykstant teisminiams ginčams pateiktų įrodymų nematyti, kad Austrijos teismai manė, jog Austrija ir Čekijos Respublika nenorėjo taikyti susitarimų ir dvišalės sutarties tęstinumo principo po Socialistinės Čekoslovakijos Respublikos padalijimo. Be kita ko, niekas neparodo, kad Austrija arba Čekijos Respublika nutraukė minėtą sutartį. Be to, dėl šiuo metu Austrijoje nagrinėjamų ginčų nebuvo priimtas galutinis teismo sprendimas. Tokiomis aplinkybėmis dėl šio sprendimo 88 ir 89 punktuose išdėstytų priežasčių Apeliacinė taryba, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, turėjo atsižvelgti į *Budvar* nurodytą ankstesnę teisę, negalėdama paneigti, kad ši teisė yra „kilmės vietos nuoroda“.

99 Remiantis tuo, kas išdėstyta, vienintelio pagrindo pirmą dalį reikia pripažinti pagrįsta.

100 Kadangi ginčijami sprendimai grindžiami kitais papildomais paaiškinimais, kuriuos apima antra dalis, juos reikia analizuoti toliau.

2. *Dėl antrosios dalies, susijusios su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies sąlygų taikymu*

a) Šalių argumentai

Budvar argumentai

101 *Budvar* nurodo, kad ji yra nurodytos ankstesnės teisės savininkė. Ji ginčija Apeliacinės tarybos išvadą, kad žymuo BUD nebuvo naudojamas prekyboje. Jos nuomone, Apeliacinė taryba suklydo nuspręsdama, jog nebuvo įrodyta, kad nagrinėjama nuoroda jai suteikia teisę uždrausti vartoti žodį „bud“ kaip prekių ženklą Austrijoje arba Prancūzijoje.

— Dėl sąlygos, susijusios su tuo, kad protestą pateikęs asmuo būtų nurodytos ankstesnės teisės savininkas

102 *Budvar* tvirtina, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį ji yra nurodytos ankstesnės teisės savininkė. Priešingai nei byloje R 234/2005-2 priimto sprendimo 21 punkte mano Apeliacinė taryba, *Budvar* pažymi, kad aplinkybė, jog ji yra vienintelė teisės naudoti kilmės vietos nuorodą „bud“ savininkė, neprieštarauja tam, kad šis žymuo būtų laikomas kilmės vietos nuoroda, nes kolektyvinis tokios nuorodos naudojimas nėra būtinas. Šiuo atveju nagrinėjama kilmės vietos nuoroda *Budvar* vardu registruota Čekijos žemės ūkio ministerijoje ir TINO, o tai suteikia *Budvar* galimybę remtis ja šiame procese.

— Dėl sąlygos, susijusios su nurodytos ankstesnės teisės naudojimu prekyboje

103 Primindama byloje R 234/2005-2 priimto sprendimo 23 ir 24 punktų formuluotes *Budvar* tvirtina, jog Apeliacinė taryba negalėjo pagal analogiją taikyti Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių bei Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės nuostatų tam, kad nustatytų, ar kilmės vietos nuoroda „bud“ buvo naudojama „prekyboje“.

104 *Budvar* pažymi, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnį protesto atveju tik ankstesnių registruotų prekių ženklų savininkai gali būti prašomi įrodyti savo teisių naudojimą. Tokio įrodinėjimo būdai numatyti Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklėje. Jokios kitos nurodytos ankstesnės teisės atžvilgiu negali būti keliamas išankstinis reikalavimas įrodyti jos naudojimą pagal Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio kriterijus.

105 Nurodydama Reglamento Nr. 40/94 šeštą ir devintą konstatuojamąsias dalis *Budvar* tvirtina, jog Bendrijos prekių ženklas neregistruojamas, jeigu jis gali pakenkti „ankstesnei teisei“. Tačiau jeigu ankstesnę teisę sudaro prekių ženklas, tam, kad juo būtų galima grįsti protestą dėl paraiškos įregistruoti Bendrijos prekių ženklą, jis turi būti realiai naudojamas. Jeigu ankstesnė teisė, kuria grindžiamas protestas, nėra prekių ženklas, jokia Reglamento Nr. 40/94 nuostata nenurodo įrodyti šio žymens „naudojimo“ prekyboje. Be to, Reglamente Nr. 40/94 nėra jokios kitos nuostatos, nukrypstančios nuo ankstesnių teisių apsaugos principo, kuria būtų nurodoma įrodyti naudojimo prekyboje reikšmingumą. Byloje T-225/06 *Budvar* nurodo, kad pakanka įrodyti, jog prekyboje naudojama realiai ir iš tikrųjų. Kitose bylose *Budvar* tvirtina, jog pakanka įrodyti, kad naudojama prekyboje.

106 Analizuodama Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio formuluotę *Budvar* paaiškina, kad Bendrijos prekių ženklo paraišką pateikusio asmens prašymu VRDT gali nurodyti protestą pateikusiam asmeniui pateikti įrodymų, jog prekių ženklas, kuriuo jis remiasi, realiai ir iš tikrųjų naudojamas. Šiuo atveju *Anheuser-Busch* šia galimybe pasinaudojo tik tarptautinio prekių ženklo (tarptautinis prekių ženklas Nr. 361 566), kuriuo iš pradžių savo protestą grindė *Budvar*, atžvilgiu. Taigi VRDT savo iniciatyva neturėjo reikalauti įrodyti ankstesnio prekių ženklo naudojimo, nes šią teisę turi tik Bendrijos prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo. *A fortiori* VRDT neturi teisės kilmės vietos nuorodos naudojimo įrodymo laikyti sąlyga, kuri, jos nuomone, nebuvo įvykdyta, ir pateisinti protesto atmetimą. Be to, *Budvar* pažymi, kad protesto atveju galimybė prašyti pateikti įrodymą dėl nurodyto ankstesnio prekių ženklo naudojimo logiškai ir neišvengiamai išplaukia iš 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1) 10 straipsnyje ir Reglamento Nr. 40/94 50 straipsnyje įtvirtintų prekių ženklų registracijos panaikinimo taisyklių.

107 *Budvar* tvirtina, kad Apeliacinės tarybos argumentai prieštarauja Bendrijos teismų praktikai, susijusiai su žodžių junginiu „naudojimas prekyboje“, esančiu Direktyvos 89/104 4 ir 5 straipsniuose bei Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalyje. *Budvar* nurodo 2002 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Arsenal Football Club* (C-206/01, Rink. p. I-10273) 40 punktą ir 2006 m. gegužės 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Galileo International Technology ir kt. prieš Komisiją* (T-279/03, Rink. p. II-1291) 114 punktą. *Budvar* nuomone, „kokybinis“ naudojimo kriterijus yra vienintelis teismų praktikoje nurodytas kriterijus, o į „kiekybinį“ kriterijų visiškai neatsižvelgiama. Todėl lemiamas yra naudojimo komercinis pobūdis, o ne kiekybiškai reikšmingas naudojimas.

108 *Budvar* mano, kad Apeliacinės tarybos argumentai prieštarauja VRDT praktikai. Šiuo atžvilgiu *Budvar* nurodo keletą VRDT sprendimų, kuriuose nereikalaujamas kiekybiškai reikšmingas ankstesnės teisės naudojimas. Be kita ko, sujungtose bylose T-60/04–T-64/04, susijusiose su žodiniu žymeniu BUD, kuriose priimtas 2007 m. birželio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Budějovický Budvar prieš VRDT – Anheuser-Busch (BUD)* (T-60/04–T-64/04, nepaskelbta Rinkinyje), VRDT tikrai žinojo kilmės vietos nuorodos teisinę vertę. Šiuo atžvilgiu *Budvar* nurodo keletą

procesinių dokumentų šiose bylose, kuriuos ji pridėjo prie ieškinio. Iš šių dokumentų matyti, jog VRDT praktikoje pateikiamas kokybinis, o ne kiekybinis žodžių junginio „naudojimas prekybinėje veikloje“ aiškinimas. Pirmosios instancijos teismas turi ne tik pripažinti ginčijamų sprendimų neteisėtumą, bet ir manyti, jog jie pažeidžia vienodo vertinimo principą. Šiuo klausimu *Budvar* nurodo 2005 m. rugsėjo 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Cargo Partner prieš VRDT (CARGO PARTNER)* (T-123/04, Rink. p. II-3979) 70 punktą.

109 Atsižvelgdama į visas šias aplinkybes ir į tai, jog Apeliacinės tarybos reikalavimas, susijęs su ankstesnio žymens naudojimo įrodymu, prieštarauja Bendrijos teisės aktams, *Budvar* tvirtina, kad šiuo atveju įrodymai Apeliacinei tarybai buvo pateikti siekiant patvirtinti, kad ji naudojo kilmės vietos nuorodą „bud“ savo komercinėje veikloje, o ne asmeniniais tikslais. Per šį procesą *Budvar* vėl pateikia šiuos dokumentus, kuriuos Prancūzijos atžvilgiu sudaro kelios sąskaitos faktūros, o Austrijos atžvilgiu bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 – keli pažymėjimai, sąskaitos faktūros ir spaudos iškarpos.

110 Dėl Apeliacinės tarybos vertinimo, kad per administracinę procedūrą pateikti dokumentai leidžia nustatyti ne kilmės vietos nuorodos „bud“, o prekių ženklo BUD naudojimą, *Budvar* pažymi, jog sąvoka „naudojimas“ kilmės vietos nuorodai netaikoma, nes tokia teisė negali individualizuoti prekės. *Budvar* priduria, kad šiuo atveju paprasčiausias žymens BUD nurodymas sudaro ir prekių ženklo, ir kilmės vietos nuorodos naudojimą. Galiausiai *Budvar* paaiškina, kad sujungtose bylose T-60/04–T-64/04, susijusiose su kilmės vietos nuoroda „bud“, kuriose priimtas sprendimas *BUD*, minėtas šio sprendimo 108 punkte, VRDT pripažino, jog ši kilmės vietos nuoroda buvo naudojama pakankamai.

— Dėl sąlygos, susijusios su iš nagrinėjamos nuorodos išplaukiančia teise

111 *Budvar* tvirtina, kad ji turi teisę uždrausti naudoti prašomą įregistruoti prekių ženklą Prancūzijoje ir, kalbant apie bylas T-225/06, T-255/06 ir T-309/06, Austrijoje.

112 Dėl Prancūzijos *Budvar* nurodo kelias Prancūzijos teisės nuostatas atsižvelgdama į tai, ar prekės ir paslaugos, kurioms prašoma registracijos, yra tapačios, panašios arba nepanašios į alų.

113 Kai nagrinėjamos prekės yra tapačios arba panašios į alų (t. y. *Budvar* nuomone, atitinkamos prekės bylose T-225/06 ir T-309/06 ir 32 klasės prekės byloje T-255/06), *Budvar* nurodo Prancūzijos vartotojų kodekso (toliau – Vartotojų kodeksas) L. 115-8 straipsnio 1 dalį ir L. 115-16 straipsnio 1 ir 4 dalis, kuriose iš esmės nurodoma, kad neteisėtą kilmės vietos nuorodos naudojimą galima uždrausti arba bausti už jį. Šiuo atveju prašomas įregistruoti prekių ženklas (bylos T-225/06 ir T-309/06) arba prašomame įregistruoti prekių ženkle dominuojantis žymuo (byla T-255/06) yra tapatūs atitinkamai kilmės vietos nuorodai, o atitinkamos prekės tapačios arba panašios, todėl tai, kad *Anheuser-Busch* naudoja žymenį BUD, gali pakenkti minėtai kilmės vietos nuorodai.

114 Kai nagrinėjamos paslaugos yra tapačios arba panašios į alų (t. y. *Budvar* nuomone, 42 klasei priskiriamos „restoranų, barų ir smuklių paslaugos“ byloje T-257/06), *Budvar* nurodo Žemės ūkio kodekso L. 641-2 straipsnį, kuris pakartotas Vartotojų kodekso L. 115-5 straipsnyje ir kuriame numatyta, kad „geografinis pavadinimas, kuris sudaro kilmės vietos nuorodą, arba bet kuri kita jį primenanti nuoroda negali būti naudojami jokiai panašiai prekei <…> ir jokiai kitai prekei ar paslaugai, kai dėl tokio naudojimo gali būti neteisėtai pasinaudota kilmės vietos nuorodos žinomumu arba jis susilpnėtų“. Šiuo atžvilgiu *Budvar* nurodo, kad alaus gamintojai, reklamuodami savo prekes ir įvairindami veiklą, atidaro restoranus, barus arba smukles, kurių pavadinime nurodo savo prekių ženklą. Panašu, kad *Anheuser-Busch* ketino atidaryti įstaigą, kurioje būtų vartojamos jos pačios prekės, nes pateikė ne tik ginčijamą paraišką įregistruoti BUD

32 klasės prekėms, bet ir Bendrijos prekių ženklo BAR BUD paraišką. Be to, restoranų paslaugų pagrindinis tikslas yra ruošti ir tiekti maistą, dažniausiai kartu su tokiais gėrimais, kokie yra vynas arba alus. Taigi prekių ženklo BUD registracija 42 klasei priskiriamoms „restoranų, barų ir smuklių“ paslaugoms leistų bendrovei *Anheuser-Busch* atidaryti įstaigas, klaidinančias vartotojus, kurie į jas užsuktų išgerti čekiško alaus BUD, bet iš tikrųjų gertų kitokį alų.

115 Kai nagrinėjamos prekės ar paslaugos yra nepanašios į alų (t. y. *Budvar* nuomone, 16, 21 ir 25 klasių prekės byloje T-255/06 ir kitokios nei 42 klasei priskiriamos „restoranų, barų ir smuklių paslaugos“ byloje T-257/06), *Budvar* nurodo minėtą Žemės ūkio kodekso L. 641-2 straipsnį ir tvirtina, kad kilmės vietos nuorodą sudarantį geografinį pavadinimą, prie kurio neprijungtas joks kitas žodis, draudžiama pakartoti tapačioms, panašioms ir nepanašioms prekėms. Šiuo atveju ir kilmės vietos nuorodos „bud“ žinomumas, ir galimybė jį susilpninti arba neteisėtai juo pasinaudoti turi būti laikomi įrodytais. Nurodydama Lisabonos susitarimo 2 straipsnį *Budvar* tvirtina, kad Česke Budejovicuose gaminamo alaus žinomumas tikrai buvo įrodytas Čekijos Respublikoje tam, kad būtų įregistruota susijusi kilmės vietos nuoroda „bud“. Remiantis Lisabonos susitarimo 1 straipsnio 2 dalimi, pagal minėtą susitarimą registruotai kilmės vietos nuorodai Prancūzijos teritorijoje suteikiama tokia pati apsauga kaip ir nacionalinėms nuorodoms, nereikalaujant įrodyti, kad jai iš tikrųjų būdingas tam tikras žinomumas. Todėl įregistravus susijusius prekių ženklus gali būti neteisėtai pasinaudota kilmės vietos nuorodai, kurios savininkė yra bendrovė *Budvar*, būdingu žinomumu arba jis gali būti susilpnintas. Nė vienas Prancūzijos teisės aktas nereikalauja, kad šis būdingas žinomumas būtų ypač didelis tam, kad jo apsauga apimtų ir nepanašias prekes. Toks reikalavimas prieštarautų Lisabonos susitarimo 3 straipsniui, kuriame numatyta absoliuti kilmės vietos nuorodų apsauga nereikalaujant nei nuorodos žinomumo, nei prekių, kurioms skirtas ginčijamas žymuo, tapatumo arba panašumo į prekę, kurią saugo kilmės vietos nuoroda. Normų hierarchijos principas reikalauja, kad Žemės ūkio kodekso L. 641-2 straipsnis būtų aiškinamas atsižvelgiant į Lisabonos susitarimo 3 straipsnį. *Budvar* pažymi, kad galimybė neteisėtai pasinaudoti kilmės vietos nuorodos žinomumu arba jį susilpninti gali būti vertinama atsižvelgiant į ginčijamo prekių ženklo paraišką pateikusio asmens elgesį. Šiuo atžvilgiu prašomi įregistruoti prekių ženklai priklauso tiesioginei *Budvar* konkurentei, kuri tikrai žinojo, kad aptariama kilmės vietos nuoroda yra žinoma bent jau Čekijos Respublikos teritorijoje. Aplinkybės,

kuriomis susijusios paraiškos įregistruoti buvo pateiktos, aiškiai parodo akivaizdų paraišką pateikusio asmens norą pakenkti aptariamos kilmės vietos nuorodos žinomumui, susilpninant ir sunaikinant jos unikalumą dėl pavadinimo „bud“ subanalinimo, taip pat bandymą registruojant prekių ženklą BUD pasisavinti šią kilmės vietos nuorodą.

116 Visose bylose *Budvar* nurodo Prancūzijos intelektinės nuosavybės kodekso (toliau – Intelektinės nuosavybės kodeksas) L. 711-3 ir L. 711-4 straipsnius.

117 *Budvar* pažymi, kad Intelektinės nuosavybės kodekso L. 711-3 straipsnyje numatyta, jog žymuo, prieštaraujantis viešajai tvarkai arba kurio naudojimą draudžia teisės aktai, neregistruojamas kaip prekių ženklas. Todėl remdamasi minėto kodekso L. 714-3 straipsniu *Budvar* gali pasiekti, kad būtų pripažinta negaliojanti žodinio prekių ženklo BUD registracija ir uždrausta jį naudoti. Be to, bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 *Budvar* nurodo kelis Prancūzijos teismų sprendimus, pagal kuriuos kilmės vietos nuorodoms suteikta apsauga yra susijusi su viešąja tvarka. Todėl pagal Intelektinės nuosavybės kodekso L. 711-3 straipsnio b punktą paraiška įregistruoti prekių ženklą, kurį sudaro žymuo, pakartojantis arba imituojantis kilmės vietos nuorodą, turi būti laikoma prieštaraujančia viešajai tvarkai, nes ji prieštarauja teisės aktams dėl kilmės vietos nuorodų. Remdamasi Intelektinės nuosavybės kodekso L. 714-3 straipsniu *Budvar* gali pasiekti, kad būtų pripažinta negaliojančia žodinio prekių ženklo BUD registracija ir uždrausta jį naudoti. Šiuo atžvilgiu *INPI* informavo *Anheuser-Busch* apie tai, kad 1987 m. rugsėjo 10 d. jos pateiktai paraiškai įregistruoti prekių ženklą BUD, skirtą 32 klasės prekėms (alus) žymėti, „gali būti pritaikyti“ Prancūzijos teisės aktai, nes ji „prieštarauja viešajai tvarkai“. Be to, Intelektinės nuosavybės kodekso L. 711-3 straipsnio b punktas taip pat draudžia registruoti prekių ženklą, kurio naudojimą draudžia teisės aktai. Taigi taikant minėtą Vartotojų kodekso L. 115-8 straipsnį *Budvar* turėtų teisę Prancūzijoje reikalauti nubausti *Anheuser-Busch* už žymens BUD naudojimą alui ir kitiems į alų panašiems gėrimams žymėti. Todėl toks prekių ženklas turėtų būti laikomas pagal teisės aktus draudžiamu (taip pat ir žymėti į alų nepanašias prekes) Intelektinės nuosavybės kodekso L. 711-3 straipsnio b punkto

prasme. Šiuo atžvilgiu *Budvar* pažymi, kad *INPI* informavo *Anheuser-Busch* apie tai, kad 2000 m. jos pateiktai paraiškai įregistruoti prekių ženklą BUD, skirtą alui žymėti, „gali būti pritaikytos“ Intelektinės nuosavybės kodekso L. 711-3 straipsnio b punkto nuostatos. Atsakydama į šį prieštaravimą *Anheuser-Busch* atsiėmė savo paraišką įregistruoti prekių ženklą. Kitą *Anheuser-Busch* paraišką įregistruoti prekių ženklą, susijusią su žodiniu žymeniu BUD alui žymėti, 2005 m. gegužės 19 d. pranešimu *INPI* atmetė remdamasi tuo pačiu pagrindu. Taigi Prancūzijos teisė suteikė *Budvar* kelis teisinius pagrindus uždrausti *Anheuser-Busch* naudoti prekių ženklą BUD.

118 Dėl Intelektinės nuosavybės kodekso L. 711-4 straipsnio *Budvar* nurodo, kad prekių ženklas neregistruojamas, jeigu jo registracija gali pakenkti kilmės vietos nuorodai, saugomai Prancūzijoje, nesvarbu, ar ši paraiška sukuria galimybę supainioti su aptariama ankstesne kilmės vietos nuoroda. Be to, *Budvar* nurodo kelis Prancūzijos teismų sprendimus, panaikinusius ankstesnių arba vėlesnių už kilmės vietos nuorodas prekių ženklų registracijas. Taigi *Budvar* pagrįstai prašo pripažinti žodinio prekių ženklo BUD registraciją negaliojančia ir uždrausti jį naudoti, neatsižvelgiant į susijusias prekes ar paslaugas.

119 Be to, *Budvar* pabrėžia, kad Apeliacinės tarybos tvirtinimas, jog *Tribunal de grande instance de Strasbourg* nuteisė ieškovę už nesąžiningą konkurenciją dėl to, kad ji bandė sutrukdyti bendrovės *Anheuser-Busch* platintojui Prancūzijoje prekiauti alumi BUD, yra netikslus. Už nesąžiningą konkurenciją *Budvar* skirta simbolinė vieno euro bauda susijusi su tuo, kad ieškovė delsė ir tik 2002 m. bedrovės *Anheuser-Busch* platintojo atžvilgiu ėmė remtis savo teisėmis į kilmės vietos nuorodą „bud“. Be to, aptariamas sprendimas apskųstas apeliacine tvarka, todėl nėra galutinis.

120 Dėl Austrijos bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 *Budvar* primena, kad kilmės vietos nuoroda „bud“ saugoma pagal dvišalę sutartį. Šios kilmės vietos nuorodos registracija ir toliau ten galioja, nepaisant šiuo metu *Oberlandesgericht Wien* nagrinėjamo ginčo dėl šios teisės galiojimo. Tačiau kol bus priimtas galutinis sprendimas dėl šio ginčo, kilmės vietos nuoroda „bud“ vis dar galios Austrijoje. Todėl pagal dvišalės sutarties 7 straipsnį ir 9 straipsnio 1 dalį *Anheuser-Busch* gali būti baudžiama už tai, kad naudoja žodinį prekių ženklą BUD tapačioms arba panašioms į alų prekėms žymėti.

VRDT argumentai

121 Priešingai nei tvirtina *Budvar*, sujungtose bylose T-60/04–T-64/04, kuriose buvo priimtas sprendimas BUD, minėtas šio sprendimo 108 punkte, VRDT nepateikė nuomonės dėl žodžio „bud“ vartojimo kaip kilmės vietos nuorodos. Šiose bylose nei Apeliacinė taryba, nei šalys neginčijo aplinkybės, kad kilmės vietos nuoroda „bud“ yra didesnę negu vietinę reikšmę turinčiu naudojimu grindžiama ankstesnė teisė. VRDT tik išreiškė pritarimą tokiam ginčo apribojimui.

122 Šiuo atveju apsauga, numatyta Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje, nesuteikiama, jeigu neįrodytas ankstesnės teisės „didesnę negu vietinę reikšmę turintis naudojimas prekyboje“. Šis klausimas, priskiriamas Bendrijos teisei, nepriklauso nuo to, ar nacionalinė teisė reikalauja, kad ankstesne teise būtų pasinaudota. Šiuo atveju Apeliacinė taryba, kaip ir Protestų skyrius, ankstesnių prekių ženklų naudojimui iš tikrųjų pagal analogiją taikė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis, pažymėdama, jog šiose nuostatose nustatytas įrodymo reikalavimas yra minimalus (šiuo atžvilgiu VRDT nurodo 2003 m. kovo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ansul*, C-40/01, Rink. p. I-2439, 39 punktą ir 2004 m. sausio 27 d. Teisingumo Teismo nutarties *La Mer Technology*, C-259/02, Rink. p. I-1159, 21 punktą). Todėl tokios normos taikymas *Budvar* atžvilgiu yra teisėtas.

123 *Budvar* tvirtina, kad žodžių junginys „naudojimas prekyboje“ yra susijęs tik su kokybe, o ne kiekybe ir kad jai pakanka įrodyti naudojimo komercinį pobūdį. VRDT mano, kad šiuo atžvilgiu Apeliacinės tarybos ir *Budvar* nuomonės nėra viena kitai prieštaraujančios. Ieškinio, pateikto byloje T-225/06, 27 punkte *Budvar* pripažino, jog įrodymo, kad buvo realiai ir iš tikrųjų naudojama prekyboje, pakanka patvirtinti teisės pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį egzistavimą.

124 Kadangi tame pačiame sakinyje nurodomas „prekyboje naudojamas žymuo“ ir „šiam žymeniui taikytina valstybės narės teisė“, Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje aiškiai numatyta, jog turi būti įrodytas naudojimas prekyboje suinteresuotosios valstybės narės teritorijoje, t. y. šiuo atveju Prancūzijoje ir Austrijoje. Atsižvelgiant į Apeliacinės tarybos pateiktą nuorodą į Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis, toks įrodymas turi būti vertinamas pagal Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklėje įtvirtintus reikalavimus. Šiuo atžvilgiu naudojimo vieta, trukmė ir reikšmingumas yra tarpusavyje susiję veiksniai, į kuriuos visus reikia atsižvelgti. Vieno iš šių veiksnių silpnumą gali atsverti kitas veiksnys (šiuo klausimu VRDT nurodo 2006 m. gegužės 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Sunrider prieš VRDT*, C-416/04 P, Rink. p. I-4237, 76 punktą).

125 Šiuo atveju dėl ginčijamuose sprendimuose išdėstytų priežasčių *Budvar* neįrodė, kad kilmės vietos nuorodos „bud“ naudojimas turėjo didesnę negu vietinę reikšmę Prancūzijoje ir, kalbant apie bylas T-225/06, T-255/06 ir T-309/06, Austrijoje.

126 Be kita ko, *Budvar* Apeliacinės tarybos išvadą ginčijo tik tiek, kiek ji išplaukia iš „naudojimo iš tikrųjų“, prekių ženklų teisės prasme, vertinimo. *Budvar* nepateikė jokio įrodymo, leidžiančio paneigti Apeliacinės tarybos išvadą, ar priimtina yra tai, kad Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių taikymas pagal analogiją yra pagrįstas.

127 Kadangi neįvykdyta 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtinta „Bendrijos“ sąlyga, protestą galima atmesti, net jeigu tenkinama „nacionalinė“ sąlyga (t. y. aplinkybė, kad nagrinėjamam žymeniui taikytina valstybės narės teisė suteikia jo savininkui teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą).

128 Galiausiai, kaip nurodė Apeliacinė taryba, VRDT tvirtina, kad reikia apgailestauti, jog Protestų skyrius ankstesnėse bylose laikėsi kitokios pozicijos dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ naudojimo Prancūzijoje. Tačiau ginčijamų sprendimų teisėtumas gali būti vertinamas remiantis tik Reglamentu Nr. 40/94, o ne ankstesniais sprendimais. Jeigu *Budvar* argumentą reikia suprasti kaip nurodantį vienodo vertinimo principo pažeidimą, jį reikia atmesti. Iš tikrųjų skirtingų bylų aplinkybės nėra tapačios. Be to, dėl principo, jog ankstesni sprendimai yra neteisėti, VRDT nurodo, kad niekas negali savo tikslais remtis pažeidimu, padarytu kito asmens naudai.

Anheuser-Busch argumentai

129 *Anheuser-Busch* mano, kad sunku sužinoti, ar *Budvar* nurodo naudojimo sąlygos nebuvimą, ar aplinkybę, kad šiai sąlygai paprasčiausia taikomi reikalavimai, kurie yra mažiau griežti už taikytus Apeliacinės tarybos.

130 Be to, *Anheuser-Busch* nurodo, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje suformuluota naudojimo sąlyga sudaro savarankišką Bendrijos teisės normą, kuri taikoma neatsižvelgiant į atitinkamoje nacionalinėje teisėje nustatytas sąlygas. Šiuo atžvilgiu iš šios nuostatos aiškiai matyti, jog būtinas realus naudojimas prekyboje. Be to, toks realus naudojimas turi būti suteikęs žymeniui didesnę negu vietinę reikšmę. Byloje

T-309/06 *Anheuser-Busch* priduria, kad nagrinėjama teisė turi būti realiai naudojama iki paraiškos įregistruoti Bendrijos prekių ženklą pateikimo.

131 Dėl esmės *Anheuser-Busch* tvirtina, kad Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklė *mutatis mutandis* turi būti taikoma Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodytai naudojimo sąlygai. Šiuo klausimu *Anheuser-Busch* tvirtina, kad jeigu žymens naudojimą reikia įrodyti tam, kad konkrečioje teritorijoje atsirastų teisės vėlesnio prekių ženklo atžvilgiu, informacija, kurią reikia pateikti, turi patvirtinti, kad žymuo buvo naudojamas šioje teritorijoje (vieta) tam tikrą reikalaujamą laikotarpį (laikas), kad jis naudotas taip, kaip nurodoma (pobūdis), ir kad buvo naudojama komercijoje (reikšmingumas). Kitaip tariant, niekas neprieštarauja Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės taikymui pagal analogiją atsižvelgiant į Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies kontekstą.

132 Dėl kiekybinių naudojimo kriterijų *Anheuser-Busch* pažymi, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nėra žodžių „iš tikrųjų“, kurie yra to paties reglamento 43 straipsnio 2 dalyje. Tačiau nuoroda į „kitą prekyboje naudojamą didesnę negu vietinę reikšmę turintį žymenį“ reiškia, jog naudojimas komercijoje turi būti akivaizdus. Įrodymai, susiję su naudojimu grindžiama teise, neturi būti menkesni už tuos, kurie susiję su registruotu prekių ženklu. Šiuo klausimu *Anheuser-Busch* nurodo *High Court of Justice (England & Wales)* atliktą Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies taikymą byloje *COMPASS* (2004 m. kovo 24 d.). Taigi VRDT teisingai nusprendė, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalis apima kiekybinius kriterijus, kurie yra griežtesni už taikomus registruotiems prekių ženklams.

133 Dėl *Budvar* nurodytos aplinkybės, kad įstojusi į bylą šalis nepateikė formalaus prašymo įrodyti nagrinėjamos kilmės vietos nuorodos naudojimą, *Anheuser-Busch* tvirtina, jog kiekviename savo rašytiniame dokumente ji buvo pareiškusi, kad *Budvar* turi pateikti tokį įrodymą. Be to, „formalus“ prašymas Reglamento Nr. 2868/95 22 straipsnio 5 dalies

prasme netaikomas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies atveju. Iš tikrųjų šioje nuostatoje naudojimas prekyboje nurodomas kaip protesto patenkinimą pateisinanti sąlyga. Tačiau registruotų prekių ženklų naudojimas turi būti įrodytas tik tuo atveju, jeigu to formaliai prašoma. Taigi *Budvar* atliktas Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių taikymas pagal analogiją yra absurdiškas.

134 Dėl *Budvar* nuorodos į Direktyvos 89/104 4 ir 5 straipsnius bei Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalį *Anheuser-Busch* tvirtina, jog šios nuostatos nurodo „neteisėtą“ naudojimą. Taigi žodžių junginio „naudojimas prekyboje“ aiškinimas skiriasi atsižvelgiant į šioje byloje taikytinas nuostatas. Todėl šiuo atžvilgiu *Budvar* nuorodos yra netinkamos.

135 Be to, su prekių ženklais susijusi naudojimo sąlyga, kurios aiškinimą pateikė Teisingumo Teismas (ypač aplinkybė, kad nėra „minimalios“ prekių ženklo naudojimo ribos), neturi būti taikoma naudojimu grindžiamoms teisėms, nurodytoms Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje. Kadangi protestas grindžiamas tik naudojimu, visiškai teisinga taikyti griežtesnius kriterijus ir reikalauti akivaizdesnio žymens naudojimo rinkoje nei registruotų prekių ženklų atveju. Šiuo atveju Protestų skyrius ir Apeliacinė taryba net netaikė griežtesnių kriterijų, bet pagal analogiją taikė Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytas sąlygas.

136 *Anheuser-Busch* tvirtina, kad šiuo atveju *Budvar* nepateikė įrodymų dėl naudojimo prekyboje, turinčio didesnę negu vietinę reikšmę Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies prasme.

137 Byloje T-225/06, kalbant apie Prancūziją, pateiktų dokumentų nepakanka įrodyti naudojimą prekyboje. Kalbėdama apie Austriją, *Anheuser-Busch* pažymi, kad nedidelės apimties naudojimas apima tik vieną prekę, ant kurios yra žodžiai „bud super strong“ ir kuri buvo tiekiama tik vienam platintojui. Niekas neįrodo, kad šis platintojas prekę, ant kurios yra žodis „bud“, pardavė vartotojui. Šiuo klausimu *Anheuser-Busch* priduria, kad akivaizdu, jog žodis „bud“ buvo vartojamas kaip prekių ženklas. Be to, nepaisant aplinkybės, kad žodis „bud“ nėra geografinis pavadinimas, jis, susietas su angliškais žodžiais „super strong“, galėtų nurodyti JAV arba kitoje angliškai klabančioje šalyje, tačiau tikrai ne Čekijos Respublikos mieste, pagamintą alų.

138 Byloje T-255/06 *Anheuser-Busch* nurodo, kad, kalbant apie Austriją, *Budvar* naudojimo įrodymus pateikė pasibaigus VRDT nustatytam terminui. Todėl pagal Reglamento Nr. 2868/95 19 taisyklės 4 dalį ir VRDT praktiką šiuos įrodymus reikia atmesti. Bet kuriuo atveju pateiktų įrodymų, įskaitant susijusius su Prancūzija, nepakanka įrodyti naudojimą prekyboje. Šiuo klausimu *Anheuser-Busch* nurodo, kad naudojimo įrodymai susiję tik su viena preke, ant kurios yra žodžiai „bud super strong“, ir pateikia argumentus, panašius į pateiktus byloje T-225/06, kurie nurodomi šio sprendimo 137 punkte. Be to, konkrečiai kalbant apie Prancūziją, *Anheuser-Busch* nurodo, jog akivaizdu, kad keturios *Budvar* pateiktos sąskaitos faktūros yra nemokamų siuntų pristatymo kvitai, o tai patvirtina nuoroda „Free of charge“. Be to, dviejų iš keturių aptariamų sąskaitų faktūrų išrašymo data yra vėlesnė už Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo datą, o vienoje iš jų nenurodytas gavėjas. Visos šios sąskaitos faktūros bendrai apima tik 70 litrų prekės, ant kurios yra žodžiai „bud super strong“, t. y. maždaug tiek, kiek du paprasti vartotojai prancūzai vidutiniškai suvartoja per metus. Kalbant apie Austriją, pateikti dokumentai rodo, jog tik 35 hektolitrai prekės, ant kurios yra žodžiai „bud super strong“, buvo pristatyta vos vienam platintojui.

139 Byloje T-257/06 Prancūzijos atžvilgiu *Anheuser-Busch* taip pat nurodo, kad akivaizdu, jog keturios *Budvar* pateiktos sąskaitos faktūros yra nemokamų siuntų pristatymo kvitai, o tai patvirtina nuoroda „Free of charge“. Be to, vienos iš keturių aptariamų sąskaitų faktūrų išrašymo data yra vėlesnė už Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo datą. *Anheuser-Busch* nurodo, kad naudojimo įrodymai susiję tik su viena

preke, ant kurios yra žodžiai „bud super strong“, ir pateikia argumentus, panašius į pateiktus byloje T-225/06, kurie nurodomi šio sprendimo 137 punkte.

140 Byloje T-309/06 *Anheuser-Busch* nurodo, kad naudojimo įrodymai yra susiję tik su viena preke, ant kurios užrašyta „bud super strong“, ir pateikia argumentus, panašius į pateiktus byloje T-225/06, kurie nurodomi šio sprendimo 137 punkte.

141 *Budvar* nurodyta aplinkybė, kad byloje T-62/04 VRDT Pirmosios instancijos teismas pripažino, jog buvo įrodytas pakankamas žymens BUD naudojimas Prancūzijoje, yra netiksli. Šioje byloje, kuri skyrėsi nurodytų prekių atžvilgiu, VRDT norėjo paprasčiausia patvirtinti, jog kilmės vietos nuorodos iš principo laikomos žymenimis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies prasme.

142 *Anheuser-Busch* mano, jog *Budvar* nepakankamai įrodė, kad ji turi teisę uždrausti naudoti prašomą įregistruoti prekių ženklą.

143 Dėl Prancūzijos teisės *Anheuser-Busch* bendrai nurodo, kad *Budvar* labai neaiškiai paminėjo daug Prancūzijos teisės nuostatų, o tai prieštarauja pareigai pateikti įrodymus, kuri protestą pateikusiam asmeniui tenka pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį.

144 Kalbėdama apie *Budvar* nurodytas Intelektinės nuosavybės kodekso nuostatas, *Anheuser-Busch* patikslina, jog jos skirtos prekių ženklų registracijai Prancūzijoje. Todėl jos nesvarbios Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies, kurioje įtvirtintas draudimas naudoti prekių ženklą, atžvilgiu.

145 Dėl nurodytų Vartotojų kodekso nuostatų *Anheuser-Busch* pirmiausia pažymi, kad bylose T-225/06 ir T-309/06 šio kodekso L. 115-8 straipsnį *Budvar* nurodė pirmą kartą. Byloje T-225/06 *Anheuser-Busch* priduria: kadangi nacionalinės teisės klausimai yra fakto klausimai, rėmimasis šia nuostata yra nauja faktinė aplinkybė, todėl Pirmosios instancijos teismas į ją neturi atsižvelgti.

146 Dėl Žemės ūkio kodekso L. 641-2 straipsnio, kuris pakartojamas Vartotojų kodekso L. 115-5 straipsnyje, bylose T-255/06, T-257/06 ir T-309/06, kurios visiškai arba iš dalies susijusios su nepanašiomis prekėmis ar paslaugomis, *Anheuser-Busch* pirmiausia nurodo, jog *Budvar* nepateikė įrodymų, kad nagrinėjama kilmės vietos nuoroda yra žinoma Prancūzijos teritorijoje. Šiuo atžvilgiu *Anheuser-Busch* nurodo jos pateiktą Pirmosios instancijos teismui byloje T-60/04 rašytinį dokumentą, kuris pridedamas. Be to, byloje T-257/06, kuri, *Budvar* nuomone, susijusi su į alų „panašiomis“ paslaugomis, *Anheuser-Busch* tvirtina, jog protestą pateikusio asmens tvirtinimai yra nepagrįsti. *Anheuser-Busch* nurodo, kad „paslaugos“ (tokios kaip *Budvar* nurodytos 42 klasei priskiriamos „restoranų, barų ir smuklių paslaugos“) negali būti „panašios prekės“ Žemės ūkio kodekso L. 641-2 straipsnio prasme. Tai atitinka Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) sutartį dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (TRIPS), kurioje nurodoma tik su prekėmis susijusių geografinių nuorodų apsauga. Žemės ūkio kodekso L. 641-2 straipsnyje pavartotas žodis „panašios“ nurodo prekes, kurios priskiriamos tai pačiai prekių kategorijai, tačiau neatitinka tų pačių kilmės vietos nuorodai nustatytų kokybės kriterijų. Ši sąvoka yra siauresnė už panašumo sąvoką, vartojamą kalbant apie galimybę supainioti prekių ženklų teisės kontekste. Pastarajame kontekste dėl silpno atitinkamų prekių arba paslaugų panašumo taip pat gali atsirasti galimybė supainioti. Bet kuriuo atveju 42 klasei

priskiriamos „restoranų, barų ir smuklių paslaugos“ nepanašios į alų. Šiuo atžvilgiu *Anheuser-Busch* nurodo 2005 m. kovo 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Osotspa prieš VRDT – Distribution & Marketing (Hai)* (T-33/03, Rink. p. II-763).

147 Kalbėdama apie Austrijos teisę, bylose T-225/06, T-255/06 ir T-309/06 *Anheuser-Busch* tvirtina, jog *Budvar* nenurodė, kokiomis atitinkamomis nuostatomis ji remiasi. Dvišalės sutarties 7 straipsnio 1 dalis, kurią keletą kartų nurodė *Budvar*, aiškiai įtvirtina, jog „taikomos visos teisminės ir administracinės priemonės, numatytos susitariančiosios valstybės, kurioje prašoma apsaugos, teisės aktuose <…>, laikantis šiuose teisės aktuose nustatytų sąlygų“. Akivaizdu, jog vien aplinkybė, kad minėtos sutarties 9 straipsnio 1 dalis leidžia tiesiogiai pateikti ieškinį, negali pakeisti ieškinio teisinio pagrindo.

b) Pirmosios instancijos teismo vertinimas

148 Pirmiausia reikia nurodyti, kad *Budvar* argumentai, kuriais siekiama įrodyti, jog ji yra nurodytos teisės savininkė, iš esmės yra susiję su faktine aplinkybe, leidusia Apeliacinei taryba nuspręsti, jog nuoroda „bud“ nėra kilmės vietos nuoroda. Kadangi su šia Apeliacinės tarybos išvada susijusi vienintelio pagrindo pirma dalis, nėra reikalo analizuoti *Budar* argumentų nagrinėjant antrą dalį.

149 Dėl likusios dalies *Budvar* pateikia du kaltinimus, susijusius su Apeliacinės tarybos atliktu Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje įtvirtintų sąlygų taikymu. Pirmuoju kaltinimu *Budvar* ginčija Apeliacinės tarybos atliktą sąlygų, susijusių su žymens, turinčio didesnę negu vietinę reikšmę, naudojimu prekyboje, taikymą. Antruoju

kaltinimu *Budvar* ginčija Apeliacinės tarybos atliktą sąlygos, susijusios su teise, išplaukiančia iš žymens, kuriuo grindžiamas protestas, taikymą.

Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su žymens, turinčio didesnę negu vietinę reikšmę, naudojimu prekyboje

150 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad byloje T-255/06 *Anheuser-Busch*, kalbėdama apie Austriją, nurodo, jog įrodymus dėl minėtos teisės naudojimo *Budvar* pateikė pasibaigus VRDT nustatytam terminui. *Anheuser-Busch* tvirtina, jog pagal Reglamento Nr. 2868/95 19 taisyklės 4 dalį ir VRDT praktiką į šiuos įrodymus neturi būti atsižvelgiama.

151 Tačiau net darant prielaidą, kad *Anheuser-Busch* argumentai turi būti laikomi Procedūros reglamento 134 straipsnio 2 dalimi grindžiamu savarankišku pagrindu, reikia nurodyti, jog šis pagrindas yra nesuderinamas su pačios įstojusios į bylą šalies reikalavimais ir todėl turi būti atmestas (šiuo klausimu žr. 2006 m. lapkričio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Jabones Pardo prieš VRDT – Quimi Romar (YUKI)*, T-278/04, nepaskelbta Rinkinyje, 44 ir 45 punktus bei šio sprendimo 79 punkte minėto sprendimo *AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS* 220 punktą). Iš tikrųjų *Anheuser-Busch* pateiktais argumentais iš esmės siekiama užginčyti tam tikrus ginčijamo sprendimo aspektus, nes Apeliacinė taryba, priešingai nei Protestų skyrius, nemanė, jog į nagrinėjamus dokumentus nereikia atsižvelgti. Vis dėlto *Anheuser-Busch* nereikalavo panaikinti arba pakeisti ginčijamo sprendimo pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 3 dalį.

152 Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad Reglamento Nr. 2868/95 19 taisyklė ir ypač jos 4 dalies redakcija, kuria *Anheuser-Busch* grindė savo reikalavimus, gali būti taikoma Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies kontekste, reikia nurodyti, jog ši taisyklė

buvo įtvirtinta 2005 m. birželio 29 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1041/2005, iš dalies keičiančiu Reglamentą (EB) Nr. 2868/95 (OL L 172, p. 4), įsigaliojusiu 2005 m. liepos 25 d., t. y. po *Budvar* protesto ir įrodymų, susijusių su nurodytos teisės naudojimu Austrijoje, pateikimo. Tačiau reikia priminti, jog teisinio saugumo principas iš esmės draudžia nustatyti, kad Bendrijos teisės aktas pradeda galioti anksčiau, nei jis buvo paskelbtas. Išimtiniais atvejais ši taisyklė gali būti netaikoma, jei to reikalauja siekiamas tikslas ir yra tinkamai atsižvelgta į suinteresuotųjų asmenų teisėtus interesus (1979 m. sausio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Racke*, 98/78, Rink. p. 69, 20 punktas ir 1981 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Meridionale Industria Salumi ir kt.*, 212/80-217/80, Rink. p. 2735, 10 punktas). Teisingumo Teismas paaiškino, kad tokia teismo praktika taikoma ir tais atvejais, kai galiojimas atgaline data nėra aiškiai numatytas pačiame akte, tačiau tai išplaukia iš jo turinio (1991 m. liepos 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Crispoltoni*, C-368/89, Rink. p. I-3695, 17 punktas; 2004 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Gemeente Leusden ir Holin Groep*, C-487/01 ir C-7/02, Rink. p. I-5337, 59 punktas ir 2005 m. balandžio 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Goed Wonen*, C-376/02, Rink. p. I-3445, 33 punktas; 2007 m. gegužės 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Freistaat Sachsen prieš Komisiją*, T-357/02, Rink. p. II-1261, 95 punktas). Šiuo atveju nei Reglamento Nr. 1041/2005 tekstas, nei jo struktūra neleidžia manyti, kad minėtu reglamentu įtvirtintos nuostatos turi galioti atgaline data.

153 Be to, kaip matyti iš Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 2 dalies formuluotės, VRDT gali neatsižvelgti į faktus ar įrodymus, kurie šalių nebuvo pateikti laiku. Iš tokios formuluotės išplaukia, kad paprastai, jeigu nenurodyta priešingai, šalys faktus ir įrodymus gali pateikti pasibaigus jiems pateikti nustatytam terminui pagal Reglamento Nr. 40/94 nuostatas ir kad VRDT nedraudžiama atsižvelgti į pavėluotai pateiktus faktus bei įrodymus (2007 m. kovo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *VRDT prieš Kaul*, C-29/05 P, Rink. p. I-2213, 41 ir 42 punktai). Šiuo atveju grįsdama savo reikalavimus *Anheuser-Busch* nenurodo, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 40/94 74 straipsnio 2 dalį. Be Reglamento Nr. 2868/95 19 taisyklės, įtvirtintos Reglamentu Nr. 1041/2005, *Anheuser-Busch* nenurodo kitų teisės nuostatų, kurios leistų manyti, jog, kalbant apie Austriją, Apeliacinė taryba turėjo atmesti *Budvar* pateiktus dokumentus.

154 Iš to, kas išdėstyta matyti, kad reikia atmesti *Anheuser-Busch* argumentus, kuriais siekiama konstatuoti, kalbant apie Austriją, jog nurodytos teisės naudojimo įrodymus *Budvar* pateikė pasibaigus VRDT nustatytam terminui.

155 Dėl esmės reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotę protestas grindžiamas „prekyboje naudojamu didesnę negu vietinę reikšmę turinčiu žymeniu“.

156 Iš šios nuostatos išplaukia dvi kumuliacinės sąlygos. Pirmiausia nagrinėjamas žymuo turi būti naudojamas „prekyboje“. Be to, nagrinėjamas žymuo neturi būti tik vietinės „reikšmės“.

157 Šiuo atveju Apeliacinė taryba manė, jog Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotė reiškia, jog nagrinėjamas žymuo turi būti „iš tikrųjų“ naudojamas komercijoje.

158 Šiuo atžvilgiu Apeliacinė taryba nemanė, kad nedera pagal analogiją taikyti Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių bei Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės. Apeliacinė taryba palaikė Protestų skyriaus poziciją reikalauti ankstesnės teisės naudojimo „iš tikrųjų“ įrodymo. Tuo remdamasi Apeliacinė taryba iš esmės tvirtino, kad dėl kilmės vietos nuorodos „bud“ naudojimo Austrijoje, Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje *Budvar* pateikti įrodymai yra nepakankami (2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 234/2005-2), 24–31 punktai, pakartoti kituose ginčijamuose sprendimuose).

159 Tam, kad būtų patikrinti ginčijami sprendimai, reikia atskirti sąlygą, susijusią su nagrinėjamo žymens naudojimu prekyboje nuo sąlygos, susijusios su jo reikšme.

— Dėl sąlygos, susijusios su nagrinėjamo žymens naudojimu prekyboje

160 Kadangi Apeliacinė taryba pagal analogiją taikė Bendrijos teisės nuostatas dėl ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų, reikia priminti, kad Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyta, jog Bendrijos prekių ženklo paraišką pateikęs asmuo gali pareikalauti pateikti įrodymų, kad penkerius metus iki prekių ženklo paraiškos, dėl kurios pareikštas protestas, paskelbimo ankstesnis prekių ženklas buvo iš tikrųjų naudojamas toje teritorijoje, kurioje jis saugomas. Pagal Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklę prekių ženklo naudojimui įrodyti reikalingus informaciją bei įrodymus sudaro duomenys apie ankstesnio prekių ženklo naudojimo prekėms ir paslaugoms, kurioms žymėti jis buvo įregistruotas ir kuriomis grindžiamas protestas, vietą, laiką, apimtį bei pobūdį.

161 Prekių ženklas yra naudojamas iš tikrųjų tuomet, kai jis naudojamas pagal savo pagrindinę funkciją – užtikrinti prekių ar paslaugų, kurioms jis registruotas, kilmės tapatybę šių prekių ar paslaugų realizavimo rinkos sukūrimo ar išsaugojimo tikslais, išskyrus simbolinį prekių ženklo naudojimą, siekiant išsaugoti registracijos suteikiamas teises (žr. 2007 m. rugsėjo 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Il Ponte Finanziaria prieš VRDT*, C-234/06 P, Rink. p. I-7333, 72 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką). Nebūtina, jog ankstesnio prekių ženklo naudojimas būtų kiekybiškai reikšmingas, kad galėtų būti laikomas naudojimu iš tikrųjų. Atvirkščiai, kiekybiniu požiūriu šis naudojimas turi būti pakankamas (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 122 punkte minėtos nutarties *La Mer Technology* 21 ir 22 punktus bei minėto sprendimo *Il Ponte Finanziaria prieš VRDT* 73 punktą).

162 Reikalavimas dėl ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų reiškia, kad to neįrodžius protestas atmetamas. Jeigu ankstesnis Bendrijos prekių ženklas buvo naudojamas žymint tiktai dalį prekių ar paslaugų, kurioms jis yra įregistruotas, nagrinėjant protestą prekių ženklas laikomas įregistruotu tiktai tai prekių ar paslaugų daliai (Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 dalis). Be to, reikia nurodyti, kad Bendrijos prekių ženklo nenaudojimas iš tikrųjų penkerius metus nesant rimtų priežasčių Bendrijoje prekėms ar paslaugoms, kurioms jis yra įregistruotas, gali lemti jo registracijos panaikinimą (Reglamento Nr. 40/94 15 straipsnio 1 dalis ir 50 straipsnio 1 dalies a punktas). Direktyvos 89/104 12 straipsnis apima panašias nuostatas, susijusias su nacionaliniais prekių ženklais.

163 Tačiau galutiniai tikslai ir sąlygos, susiję su ankstesnio prekių ženklo naudojimo iš tikrųjų įrodymu, skiriasi nuo susijusių su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodyto žymens naudojimo prekyboje įrodymu, ypač kai kalbama apie, kaip šioje byloje, pagal Lisabonos susitarimą įregistruotą kilmės vietos nuorodą arba pagal dvišalę sutartį saugomą nuorodą.

164 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nenurodytas žymens, kuriuo grindžiamas protestas, naudojimas „iš tikrųjų“.

165 Kalbant apie Reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalį bei 6 straipsnio 1 dalį, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas ir Pirmosios instancijos teismas nurodydavo, jog žymuo naudojamas „prekyboje“, jeigu jis naudojamas komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais (šio sprendimo 107 punkte minėto sprendimo *Arsenal Football Club* 40 punktas; 2007 m. sausio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Adam Opel,* C-48/05, Rink. p. I-1017, 18 punktas; 2007 m. kovo 20 d. Teisingumo Teismo nutarties *Galileo International Technology ir kt. prieš Komisiją*, C-325/06 P, Rink. p. I-44, 32 punktas ir 2007 m. rugsėjo 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Céline,* C-17/06, Rink. p. I-7041, 17 punktas; 2003 m. balandžio 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Travelex Global and Financial Services ir Interpayment Services prieš Komisiją*, T-195/00, Rink. p. II-1677, 93 punktas ir šio sprendimo 107 punkte minėto sprendimo *Galileo International Technology ir kt. prieš Komisiją*, 114 punktas). Iš tikrųjų kalbama apie nustatymą, ar nagrinėjamas žymuo naudojamas komercijoje

(generalinio advokato D. Ruiz-Jarabo Colomer išvados šio sprendimo 107 punkte minėtoje byloje *Arsenal Football Club*, Rink. p. I-10275, 62 punktas).

166 Pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį teisės į kai kurie žymenis gali būti išsaugojamos, nepaisant to, kad jie nebuvo naudoti „iš tikrųjų“. Šiuo atžvilgiu reikia nurodyti, kad pagal Lisabonos susitarimą įregistruota kilmės vietos nuoroda negali būti laikoma tapusia bendrine, kol ji kaip kilmės vietos nuoroda yra saugoma kilmės valstybėje. Be to, kilmės vietos nuorodai suteikta apsauga užtikrinama nesant būtinybės pratęsti jos galiojimo (Lisabonos susitarimo 6 straipsnis ir 7 straipsnio 1 dalis). Tačiau tai nereiškia, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį nurodytas žymuo gali būti nenaudojamas. Vis dėlto protestą pateikęs asmuo gali apsiriboti įrodymu, kad nagrinėjamas žymuo buvo naudojamas komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, ir neįrodinėti Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalių bei Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklės prasme bei pagal jose įtvirtintas sąlygas minėto žymens naudojimo iš tikrųjų. Aiškinant priešingai 8 straipsnio 4 dalyje nurodytiems žymenims būtų keliamos sąlygos, konkrečiai susijusios su prekių ženklais ir jų apsaugos apimtimi. Reikia pridurti, kad, kitaip nei pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 1 dalies b punktą, pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį protestą pateikęs asmuo turi įrodyti ir tai, kad pagal atitinkamos valstybės narės teisę nagrinėjamas žymuo suteikia jam teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

167 Šiuo atveju pagal analogiją taikydama Reglamento Nr. 40/94 43 straipsnio 2 ir 3 dalis bei Reglamento Nr. 2868/95 22 taisyklę Apeliacinė taryba atskirai išanalizavo nagrinėjamo žymens naudojimą Austrijoje, Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje, t. y. kiekvienoje teritorijoje, kurioje, *Budvar* nuomone, saugoma nuoroda „bud“. Dėl to Apeliacinė taryba neatsižvelgė į įrodymus dėl nagrinėjamų nuorodų naudojimo Beniliukse, Ispanijoje ir Jungtinėje Karalystėje, *Budvar* pateiktus per procedūrą, kurioje buvo priimtas 2006 m. liepos 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimas (byla R 234/2005-2) ir kuriuo buvo remtasi priimant kitus ginčijamus sprendimus. Taigi iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotės nematyti, kad nagrinėjamas žymuo turi būti naudojamas teritorijoje, kurios teisė nurodoma grindžiant minėto žymens apsaugą.

Šiuo atžvilgiu reikia manyti, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalyje nurodyti žymenys, ypač šioje byloje nagrinėjamos nuorodos, gali būti saugomos konkrečioje teritorijoje, nors jos buvo naudojamos ne šioje konkrečioje, bet kitoje teritorijoje.

168 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, Apeliacinė taryba padarė teisės klaidą nuspręsdama pagal analogiją taikyti Bendrijos teisės nuostatas dėl ankstesnio prekių ženklo naudojimo „iš tikrųjų“, kad būtų nustatyta, ar nagrinėjami žymenys buvo naudojami „prekyboje“ atskirai Austrijoje, Prancūzijoje, Italijoje ir Portugalijoje. Apeliacinė taryba turėjo patikrinti, ar per administracinę procedūrą *Budvar* pateikti įrodymai patvirtina nagrinėjamų žymenų naudojimą komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais, neatsižvelgiant į tai, kokioje teritorijoje jie buvo naudojami. Taigi Apeliacinės tarybos padaryta metodikos klaida negali pateisinti ginčijamų sprendimų panaikinimo, nebent *Budvar* įrodytų, kad nagrinėjami žymenys buvo naudojami prekyboje.

169 Šiuo atžvilgiu svarbu pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį protestas grindžiamas žymeniu, kuris „naudojamas“ prekyboje. Priešingai nei nurodo *Anheuser-Busch*, iš šios nuostatos neišplaukia, jog protestą pateikęs asmuo turi įrodyti, kad nagrinėjamas žymuo buvo naudojamas iki Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo. Daugių daugiausia gali būti reikalaujama, kaip ir prašoma ankstesnių prekių ženklų atžvilgiu, siekiant išvengti ankstesnių teisių naudojimo, kurį lėmė tik protesto procedūra, kad nagrinėjamas žymuo būtų buvęs naudotas prieš paskelbiant prekių ženklo paraišką *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje*.

170 Šiuo atveju Bendrijos prekių ženklų paraiškos buvo paskelbtos 1998 m. gruodžio 7 d. (paraiška įregistruoti Nr. 2), 2000 m. gegužės 2 d. (paraiška įregistruoti Nr. 1), 2001 m. vasario 26 d. (paraiška įregistruoti Nr. 3) ir 2001 m. kovo 5 d. (paraiška įregistruoti Nr. 4).

171 *Budvar* pateiktus dokumentus, nurodytus 2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendime (byla R 234/2005-2), sudaro Austrijos spaudos iškarpos (1997 m.), Austrijoje, Prancūzijoje ir Italijoje išduotos sąskaitos faktūros (1997–2000 m.), prie kurių prireikus pridedami priesaika patvirtinti rašytiniai *Budvar* darbuotojų arba klientų pareiškimai.

172 Reikia pridurti, kad, be šių dokumentų, 2002 m. sausio 31 d. per protesto procedūrą, kurioje priimtas 2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimas (byla R 234/2005-2) ir kuriuo remtasi priimant kitus ginčijamus sprendimus, *Budvar* pateikė VRDT sąskaitas faktūras, išduotas Ispanijoje (2000 m.) ir Jungtinėje Karalystėje (1998 m.), bei Briuselyje laimėtas *Monde Sélection – Institut international pour les sélections de la qualité* premijas (1999–2001 m.).

173 Taigi *Budvar* pateikti dokumentai apima 1997–2001 m. laikotarpį. Su 1997 m. ir 1998 m. susiję dokumentai gali būti naudojami paraiškos įregistruoti Nr. 2 atžvilgiu. Dokumentai, susiję su 1999 m., gali būti naudojami paraiškos įregistruoti Nr. 1 atžvilgiu. Kiti dokumentai gali būti naudojami ir kitų paraiškų atžvilgiu. Iš to išplaukia, kad šie dokumentai, su sąlyga, kad jie turi įrodomąją galią, gali patvirtinti nagrinėjamo žymens „naudojimą“ prekyboje.

174 Dėl esmės pirmiausia reikia konstatuoti, kad šie dokumentai nurodo prekę, ant kurios, kaip teisingai nurodė Apeliacinė taryba, yra ne tik žodis „bud“, bet ir žodžiai „bud strong“ arba „bud super strong“. Tačiau žodžius „strong“ arba „super strong“, vartojamus kartu su žodžiu „bud“, vartotojas – anglakalbis arba ne – gali lengvai suprasti kaip reiškiančius „stiprus“ arba „labai stiprus“. Šias nuorodas vartotojas suvoktų kaip apibūdinančias tam tikras savybes, kurias gamintojas pageidauja susieti su

nagrinėjama preke, t. y. alumi. Be to, pateiktos alaus butelių etiketės aiškiai rodo, kad žodis „bud“ užrašytas didelėmis raidėmis ir centre, o žodžiai „super“ ir „strong“ užrašyti mažomis raidėmis po žodžiu „bud“. Atsižvelgiant į šias aplinkybes, žodžių „super“ ir „strong“ prijungimas negali pakeisti *Budvar* nurodytos žodžio „bud“ funkcijos atitinkamose nuorodose, t. y. nurodyti nagrinėjamų prekių geografinę kilmę.

175 Be to, nuoroda, skirta nurodyti prekės geografinę kilmę, kaip ir prekių ženklas, gali būti naudojama prekyboje (šiuo klausimu žr. 2004 m. sausio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Gerolsteiner Brunnen*, C-100/02, Rink. p. I-691). Tačiau tai nereiškia, kaip ginčijamuose sprendimuose tvirtina Apeliacinė taryba, kad atitinkama nuoroda naudojama „kaip prekių ženklas“ ir todėl praranda savo pirminę funkciją. Ši išvada nepriklauso nuo Apeliacinės tarybos nurodytos aplinkybės, kad *Budvar* yra ir prekių ženklo BUD, kuris, beje, nesudaro šios bylos teisinio arba faktinio pagrindo, savininkė. Pagal Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį pakanka konstatuoti, kad žymuo, kuriuo grindžiamas protestas, yra naudojamas prekyboje. Aplinkybė, kad šis žymuo yra tapatus prekių ženklui, nereiškia, kad jis nenaudojamas prekyboje. Be to, reikia konstatuoti, kad VRDT ir *Anheuser-Busch* aiškiai nenurodo, kada žymuo BUD buvo naudojamas „kaip prekių ženklas“. Niekas nepatvirtina, kad nuoroda „bud“, esanti ant nagrinėjamų prekių, greičiau nurodo prekės komercinę, o ne geografinę kilmę, kuria remiasi *Budvar*. Be kita ko, reikia nurodyti, kad tokiose nagrinėjamų prekių etiketėse, kokios matyti VRDT bylos medžiagoje ir kaip tai buvo patvirtinta per posėdį, po nuoroda „bud“ yra ir įmonės gamintojos, šiuo atveju *Budějovický Budvar*, pavadinimas.

176 Galiausiai dėl *Anheuser-Busch* argumento, kad kai kuriose sąskaitose faktūrose yra nuoroda „Free of charge“, pakanka konstatuoti, jog ši nuoroda yra tik dalyje *Budvar* pateiktų dokumentų. Tai nekeičia kitų pateiktų dokumentų įrodomosios galios. Bet kuriuo atveju, net jeigu atitinkamais atvejais alus buvo pristatomas nemokamai, tai

nereiškia, kad tai daryta asmeniniais tikslais. Iš tikrųjų, kadangi, kaip matyti iš sąskaitų faktūrų antraščių, atitinkamais atvejais alus buvo pristatomas prekybininkams, ir *Anheuser-Busch* to neginčija, toks alaus pristatymas galėjo būti atliktas vykdant komercinę veiklą, kuria siekiama ekonominės naudos, t. y. siekiant užimti naujas rinkas.

177 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta ir į visus dokumentus, kuriuos *Budvar* pateikė VRDT, reikia manyti, jog, priešingai nei nusprendė Apeliacinė taryba, *Budvar* įrodė, kad nagrinėjami žymenys buvo naudojami prekyboje Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies prasme.

178 Todėl šiuo atžvilgiu reikia pritarti *Budvar* kaltinimui.

— Dėl sąlygos, susijusios su nagrinėjamo žymens reikšme

179 Nors Apeliacinė taryba aiškiai neišnagrinėjo nagrinėjamo žymens reikšmės, ji nustatė ryšį tarp šios sąlygos ir sąlygos, susijusios su minėto žymens naudojimo įrodymu. Konkrečiai kalbant, analizuodama kilmės vietos nuorodos „bud“, įregistruotos pagal Lisabonos susitarimą, naudojimą Prancūzijoje, Apeliacinė taryba padarė išvadą, jog „naudojimo Prancūzijoje įrodymo nepakanka tam, kad būtų patvirtintas teisės, turinčios didesnę negu vietinę reikšmę, egzistavimas“ (2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 234/2005-2), 30 punktas, pakartojamas kituose ginčijamuose sprendimuose).

180 Reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotė leidžia manyti, kad ši nuostata nurodo nagrinėjamo žymens, o ne jo naudojimo reikšmę. Nagrinėjamo žymens reikšmė, kalbant apie Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, apima jo apsaugos geografinę apimtį. Ši apsauga neturi būti tik vietinės reikšmės. Jeigu ji būtų tik vietinės reikšmės, protestas dėl Bendrijos prekių ženklo paraiškos nebūtų patenkintas. Reglamento Nr. 40/94 107 straipsnyje „Konkrečiose vietovėse taikomos ankstesnės teisės“, be kita ko, paaiškinama, jog „tiktai konkrečioje vietovėje galiojančių ankstesnių teisių savininkas gali protestuoti prieš Bendrijos prekių ženklo naudojimą toje vietovėje, kurioje jo teisės yra apsaugotos tiek, kiek tai leidžia tos valstybės narės įstatymai“. Taigi teisės reikšmė yra glaudžiai susijusi su teritorija, kurioje ši teisė saugoma.

181 Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinė taryba taip pat padarė teisės klaidą, kai, kalbėdama apie Prancūziją, atitinkamo žymens naudojimo įrodymą susiejo su sąlyga, kad nagrinėjama teisė turi turėti didesnę negu vietinę reikšmę. Šiuo klausimu pakanka konstatuoti, kad nurodytos ankstesnės teisės turi didesnę negu vietinę reikšmę tiek, kiek jų apsauga pagal Lisabonos susitarimo 1 straipsnio 2 dalį ir dvišalės sutarties 1 straipsnį apima ne tik jų kilmės teritoriją.

182 Dėl šių priežasčių reikia pripažinti pagrįstu vienintelio pagrindo antros dalies pirmąjį kaltinimą.

183 Kadangi Apeliacinė taryba taip pat manė, kad *Budvar* neįrodė, jog nagrinėjami žymenys jai suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą ir kadangi šios Apeliacinės tarybos išvados pakaktų protesto atmetimui pagrįsti, reikia išanalizuoti vienintelio pagrindo antros dalies antrąjį kaltinimą.

Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su teise, išplaukiančia iš žymens, kuriuo grindžiamas protestas

184 Reikia priminti, kad, remiantis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, pagal nurodytam žymeniui taikomą Bendrijos teisę arba valstybės narės teisę šis žymuo jo savininkui turi suteikti teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

185 Atsižvelgiant į tai, kad Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalis yra toje dalyje, kuri skirta santykiniams atmetimo pagrindams, ir į to paties reglamento 74 straipsnį matyti, kad pareiga įrodyti, jog nagrinėjamas žymuo suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą, tenka asmeniui, pateikusiam protestą VRDT.

186 Šiuo atveju grįsdama savo protestą *Budvar* nurodė kai kurias nacionalinės teisės nuostatas. *Budvar* nenurodė jokių Bendrijos teisės nuostatų.

187 Šiomis aplinkybėmis reikia atsižvelgti į nurodytus nacionalinės teisės aktus ir suinteresuotoje valstybėje narėje priimtus teismų sprendimus. Tuo remiantis protestą pateikęs asmuo turi įrodyti, kad nagrinėjamas žymuo patenka į nurodytos valstybės narės teisės taikymo sritį ir kad jis suteikia teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą. Reikia pažymėti, kad, kalbant apie Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalį, protestą pateikusio asmens įrodymai turi būti vertinami atsižvelgiant į prašomą įregistruoti Bendrijos prekių ženklą (šio sprendimo 79 punkte minėto sprendimo *AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS* 85–89 punktai).

188 Šiuo atveju Apeliacinė taryba manė, kad protestą taip pat reikia atmesti dėl to, jog *Budvar* neįrodė, kad nagrinėjami žymenys suteikia jai teisę uždrausti vartoti žodį „bud“ kaip prekių ženklą Austrijoje ir Prancūzijoje.

189 Tiksliau tariant, dėl Austrijos Apeliacinė taryba nurodo, kad 2004 m. gruodžio 8 d. Sprendimu *Handelsgericht Wien* atmetė prašymą uždrausti vartoti žodį „bud“ alui, kuriuo prekiauja *Anheuser-Busch*. Šį sprendimą 2005 m. balandžio 21 d. patvirtino *Oberlandesgericht Wien*. Sprendimai grindžiami išvada, kad žodis „bud“ nėra vietovės pavadinimas ir kad Čekijos Respublikoje vartotojai jo nesupranta kaip apibūdinančio Českе Budejovicuose pagamintą alų. Nors dėl *Oberlandesgericht Wien* sprendimo pateiktas apeliacinis skundas *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis teismas, Austrija), Apeliacinė taryba nurodo, kad jis grindžiamas šio sprendimo 65 punkte minėtu prejudiciniu sprendimu *Budejovický Budvar* ir faktinėmis aplinkybėmis, kurių peržiūrėjimas paskutinės instancijos teisme mažai tikėtinas. Iš to Apeliacinė taryba daro išvadą, kad *Budvar* neturi teisės uždrausti *Anheuser-Busch* naudoti prekių ženklą BUD Austrijoje (2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 234/2005-2)32 punktas, pakartotas kituose ginčijamuose sprendimuose).

190 Dėl Prancūzijos Apeliacinė taryba nurodo, kad 2004 m. birželio 30 d. *Tribunal de grande instance de Strasbourg* kilmės vietos nuorodą „bud“ pripažino negaliojančia dėl to, kad alus yra pramonės gaminys, kuris gali būti gaminamas visame pasaulyje. Nors dėl šio sprendimo pateiktas apeliacinis skundas, remdamasi šiuo sprendimu Apeliacinė taryba daro išvadą, kad *Budvar* negalėjo sutrukdyti *Anheuser-Busch* platintojui prekiauti Prancūzijoje alumi, pažymėtu prekių ženklu BUD (2006 m. birželio 14 d. Apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 234/2005-2), 33 ir 34 punktai, pakartoti kituose ginčijamuose sprendimuose).

191 Pirmiausia reikia pažymėti, kad toliau pateikiami su Austrija susiję motyvai galioja visoms byloms, išskyrus bylą T-257/06, kurioje nekalbama apie dvišalę sutartį.

192 Reikia konstatuoti, kad Apeliacinė taryba tik nurodė Austrijos ir Prancūzijos teismų sprendimus nuspręsdama, jog *Budvar* nepateikė įrodymų, kad nagrinėjamas žymuo suteikia jai teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą. Tačiau nors atitinkamose valstybėse priimti teismų sprendimai turi, kaip jau buvo nurodyta, išskirtinę reikšmę, reikia atsižvelgti į aplinkybę, kad šiuo atveju nė vienas Austrijos ir Prancūzijos teismų sprendimas neįgijo *res judicata* galios. Tokiomis aplinkybėmis Apeliacinė taryba negalėjo savo išvados grįsti tik šiais sprendimais. Apeliacinė taryba turėjo atsižvelgti ir į nacionalinės teisės nuostatas, kuriomis rėmėsi *Budvar*, taip pat į Lisabonos susitarimą ir dvišalę sutartį. Šiuo klausimu reikia nurodyti, kad, kalbant apie Prancūziją, *Budvar* VRDT rėmėsi keliomis Žemės ūkio kodekso, Vartotojų kodekso ir Intelektinės nuosavybės kodekso nuostatomis. Kalbant apie Austriją, VRDT turėjo iki tol šioje valstybėje narėje priimtų teismų sprendimų ir todėl, priešingai nei tvirtina *Anheuser-Busch*, ieškinių, kuriuos *Budvar* pateikė pagal nurodytą nacionalinę teisę, teisinį pagrindimą. Beje, per procedūrą VRDT *Budvar* paaiškino, kad pagal dvišalės sutarties 9 straipsnį ji turi teisę tiesiogiai pateikti ieškinį Austrijos teismams. Be to, savo proteste *Budvar* paminėjo Austrijos teisės aktų, susijusių su prekių ženklais ir nesąžininga konkurencija, nuostatas.

193 Dėl Austrijos Apeliacinė taryba nurodė, kad 2005 m. balandžio 21 d. *Oberlandesgericht Wien* sprendimu buvo nuspręsta, jog žodis „bud“ nėra vietovės pavadinimas ir Čekijos Respublikos vartotojai jo nesupranta kaip apibūdinančio Českе Budejovicuose pagamintą alų. Apeliacinės tarybos nuomone, šis sprendimas grindžiamas faktinėmis aplinkybėmis, kurių peržiūrėjimas paskutinės instancijos teisme mažai tikėtinas. Iš vykstant teisminiams ginčams pateiktų įrodymų matyti, kad *Oberlandesgericht Wien* sprendimas buvo panaikintas 2005 m. lapkričio 29 d. *Oberster Gerichtshof* sprendimu, t. y. prieš priimant ginčijamus sprendimus (ieškinio, pateikto byloje T-225/06, 14 priedo 297 ir paskesni psl.). Savo sprendime *Oberster Gerichtshof* manė, jog pirmosios instancijos ir apeliacinės instancijos teismai nepatikrino, ar vartotojai čekai žodį „bud“, kuris siejamas su alumi, aiškina kaip nurodantį vietovę arba regioną, ir tik konstatavo, jog pavadinimas „bud“ Čekijos Respublikoje nesiejamas su jokiu konkrečiu regionu ar vietove. Iš to išplaukia, kad Apeliacinės tarybos paaiškinimai grindžiami *Oberlandesgericht Wien* tvirtinimais, kuriuos paneigė *Oberster Gerichtshof*. Aišku, *Oberster Gerichtshof* sprendimas nebuvo perduotas Apeliacinei tarybai, nes paskutinis *Budvar* rašytinis dokumentas, t. y. dublikas, per procedūrą Apeliacinėje taryboje buvo pateiktas 2005 m. lapkričio 14 dieną. Tačiau, kaip matyti iš VRDT bylos dokumentų, *Budvar* pateikė Apeliacinei tarybai savo apeliacinio skundo *Oberster Gerichtshof* kopiją. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, jog VRDT *ex officio*, jos nuomone, tinkamomis priemonėmis turi pasidomėti atitinkamos valstybės nacionaline teise, jei tokia informacija yra būtina vertinant santykinių atsisakymo registruoti paraišką pagrindų taikymo sąlygas, ypač nurodytų faktų realumą ir šalių pateiktų dokumentų įrodomąją galią. Iš tikrųjų, apribojant VRDT atliekamo tyrimo faktinį pagrindą, iš jos neatimama teisė, be kita ko,

atsižvelgti į protesto procedūroje dalyvaujančių šalių pateiktus tinkamus ir plačiai pripažintus faktus, tai yra tuos, kuriuos bet kuris asmuo gali žinoti arba apie kuriuos gali sužinoti iš viešai prieinamų šaltinių (šio sprendimo 96 punkte minėto sprendimo *PICARO* 29 punktas ir šio sprendimo 88 punkte minėto sprendimo *ATOMIC BLITZ* 35 punktas). Todėl Apeliacinė taryba galėjo šalių paklausti ar kitais būdais išsiaiškinti, kaip baigėsi *Oberster Gerichtshof* pradėtas procesas.

194 Reikia pridurti, kad *Oberster Gerichtshof* grąžino aptariamą bylą nagrinėti iš naujo pirmosios instancijos teismui, kuris 2006 m. kovo 22 d. Sprendimu, t. y. dar prieš priimant ginčijamus sprendimus, vėl atmetė *Budvar* paraišką (ieškinio, pateikto byloje T-225/06, 14 priedo 253 ir paskesni psl.) Tačiau apeliaciniame procese ir 2006 m. liepos 10 d. Sprendime, t. y. anksčiau nei buvo priimtas paskutinysis iš ginčijamų sprendimų, *Oberlandesgericht Wien* manė, jog pirmosios instancijos teismas suklydo atmesdamas *Budvar* pateiktą prašymą dėl ekspertizės. Tokiomis aplinkybėmis *Oberlandesgericht Wien* grąžino bylą nagrinėti iš naujo pirmosios instancijos teismui, paaiškindamas, kad turi būti paskirtas ekspertas tam, kad būtų iš esmės nustatyta, ar vartotojai čekai susieja nuorodą „bud“ su alumi, ir teigiamo atsakymo atveju – ar ši nuoroda gali būti suvokiama kaip nurodanti konkrečią vietovę, regioną ar valstybę, susijusią su alaus kilmės vieta.

195 Kalbėdama apie Prancūziją, Apeliacinė taryba rėmėsi aplinkybe, kad *Budvar* negalėjo sutrukdyti *Anheuser-Busch* platintojui prekiauti Prancūzijoje alumi, pažymėtu prekių ženklu BUD. Tačiau iš Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies formuluotės nematyti, jog protestą pateikęs asmuo turi įrodyti, kad jis jau galėjo realiai užtikrinti naudoti vėlesnį prekių ženklą. Protestą pateikęs asmuo turi įrodyti tik tai, kad jis turi tokią teisę.

196 Be to, priešingai nei nurodo Apeliacinė taryba, *Tribunal de grande instance de Strasbourg* nepripažino kilmės vietos nuorodos „bud“, įregistruotos pagal Lisabonos susitarimą, negaliojančia. Iš šio teismo sprendimo aiškiai matyti, kad, remiantis atitinkamomis Lisabonos susitarimo nuostatomis, buvo pripažintos negaliojančiomis tik kilmės vietos nuorodos „bud“ registracijos „pasekmės“ Prancūzijos teritorijoje. Taip pat reikia priminti, kad dėl *Tribunal de grande instance de Strasbourg* sprendimo pateiktas apeliacinis skundas, sustabdantis jo vykdymą.

197 Be to, bylose, kuriose buvo priimtas šio sprendimo 108 punkte minėtas sprendimas *BUD*, VRDT antroji apeliacinė taryba jau išdėstė savo poziciją dėl atitinkamų Prancūzijos teisės nuostatų, kurios prireikus leidžia suteikti apsaugą kilmės vietos nuorodai „bud“ Prancūzijoje.

198 Galiausiai iš VRDT instancijoms pateiktų įrodymų matyti, kad *INPI* pateikė mažiausiai du prieštaravimus (apie kuriuos buvo pranešta 1987 m. gruodžio 3 d. ir 2001 m. balandžio 30 d.) Prancūzijoje dėl dviejų *Anheuser-Busch* paraiškų įregistruoti prekių ženklą BUD alui. Tokiomis aplinkybėmis *Anheuser-Busch* atsiėmė savo paraiškas įregistruoti alaus atžvilgiu. Šie prieštaravimai, net jeigu suformuluoti administracinių instancijų ir konkrečiai nesusiję su procedūra dėl vėlesnio prekių ženklo naudojimo uždraudimo, yra svarbūs nagrinėjamai nacionalinei teisei suvokti.

199 Dėl visų šių priežasčių reikia manyti, kad Apeliacinė taryba suklydo neatsižvelgdama į visas svarbias faktines ir teisines aplinkybes, kad nuspręstų, ar, remiantis Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalimi, atitinkamos valstybės narės teisė suteikia *Budvar* teisę uždrausti naudoti vėlesnį prekių ženklą.

200 Reikia pridurti, kad Apeliacinė taryba išanalizavo Austrijos ir Prancūzijos teisę, nors manė, jog nagrinėjamos nuorodos nebuvo „iš tikrųjų“ naudojamos Austrijoje ir Prancūzijoje, tačiau to paties ji nepadarė Italijos ir Portugalijos atžvilgiu. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, priešingai nei savo rašytiniuose dokumentuose tvirtina VRDT ir *Anheuser-Busch*, niekas neleidžia manyti, jog Pirmosios instancijos teisme *Budvar* protesto tikslais atsisakė teisių, kuriomis ji iš pradžių rėmėsi Italijos ir Portugalijos atžvilgiu. *Budvar* tik ginčijo ginčijamų sprendimų teisėtumą, nes juose analizuojama tik Austrijos ir Prancūzijos teisė.

201 Dėl visų šių priežasčių reikia pripažinti antrą vienintelio pagrindo dalį ir todėl vienintelį pagrindą ir visą ieškinį pagrįstais.

202 Taigi reikia panaikinti ginčijamus sprendimus.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

203 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Jeigu byloje yra kelios pralaimėjusios šalys, Pirmosios instancijos teismas nusprendžia, kaip turi būti paskirstytos išlaidos.

204 Šiuo atveju VRDT ir *Anheuser-Busch* pralaimėjo bylą, nes reikia panaikinti ginčijamus sprendimus pagal *Budvar* reikalavimus.

205 Savo rašytiniuose dokumentuose, pateiktuose Pirmosios instancijos teismui, *Budvar* neprašė priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidų. Tačiau per posėdį *Budvar* nurodė, kad ji prašo priteisti iš VRDT ir *Anheuser-Busch* visas bylinėjimosi išlaidas.

206 Iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, jog tai, kad laimėjusi bylą šalis pateikė šį prašymą tik per posėdį, neprieštarauja tam, kad jos prašymas būtų patenkintas (1979 m. kovo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimas *NTN Toyo Bearing ir kt. prieš Tarybą*, 113/77, Rink. p. 1185; 1990 m. liepos 10 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Automec prieš Komisiją*, T-64/89, Rink. p. II-367, 79 punktas; šio sprendimo 151 punkte minėto sprendimo *YUKI* 75 punktas ir 2007 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano prieš VRDT – Biraghi (GRANA BIRAGHI)*, T-291/03, Rink. p. II-3081, 92 punktas).

207 Tokiomis aplinkybėmis reikia nurodyti VRDT padengti savo pačios bylinėjimosi išlaidas ir du trečdalius *Budvar* bylinėjimosi išlaidų, o *Anheuser-Busch* nurodyti padengti savo pačios ir trečdalį *Budvar* bylinėjimosi išlaidų.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. Sujungti bylas T-225/06, T-255/06, T-257/06 ir T-309/06 bendram sprendimui priimti.

2. **Panaikinti 2006 m. birželio 14 d. (byla R 234/2005-2), 2006 m. birželio 28 d. (bylos R 241/2005-2 ir R 802/2004-2) ir 2006 m. rugsėjo 1 d. (byla R 305/2005-2) Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) antrosios apeliacinės tarybos sprendimus, susijusius su protesto procedūromis tarp *Budějovický Budvar, národní podnik* ir *Anheuser-Busch, Inc.***

3. **Priteisti iš VRDT jos bylinėjimosi išlaidas ir du trečdalius *Budějovický Budvar, národní podnik* bylinėjimosi išlaidų.**

4. **Priteisti iš *Anheuser-Busch* jos bylinėjimosi išlaidas ir trečdalį *Budějovický Budvar, národní podnik* bylinėjimosi išlaidų.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Paskelbta 2008 m. gruodžio 16 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Teisinis pagrindas . . . . . II - 3564

A — Tarptautinė teisė . . . . . II - 3564

B — Bendrijos teisė . . . . . II - 3570

Ginčo aplinkybės . . . . . II - 3572

A — Anheuser-Busch pateiktos Bendrijos prekių ženklo paraiškos . . . . . II - 3572

B — Protestai, pareikšti dėl Bendrijos prekių ženklo paraiškų . . . . . II - 3576

C — Protestų skyriaus sprendimai . . . . . II - 3577

D — VRDT antrosios apeliacinės tarybos sprendimai . . . . . II - 3579

Procesas ir šalių reikalavimai . . . . . II - 3581

Dėl teisės . . . . . II - 3584

A — Dėl priimtinumo ir kai kurių „Budvar“ reikalavimų tinkamumo . . . . . II - 3584

B — Dėl esmės . . . . . II - 3585

1. Dėl pirmosios dalies, susijusios su kilmės vietos nuorodos „bud“ galiojimu . . . . II - 3586

a) Šalių argumentai . . . . . II - 3586

b) Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . . . II - 3597

Dėl kilmės vietos nuorodos „bud“, registruotos pagal Lisabonos susitarimą . . II - 3599

Dėl nuorodos „bud“, saugomos pagal dvišalę sutartį . . . . . II - 3602

2. Dėl antrosios dalies, susijusios su Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 4 dalies sąlygų taikymu . . . . . II - 3605

a) Šalių argumentai . . . . . II - 3605

Budvar argumentai . . . . . II - 3605

— Dėl sąlygos, susijusios su tuo, kad protestą pateikęs asmuo būtų nurodytos ankstesnės teisės savininkas . . . . . II - 3605

— Dėl sąlygos, susijusios su nurodytos ankstesnės teisės naudojimu prekyboje . . . II - 3606

— Dėl sąlygos, susijusios su iš nagrinėjamos nuorodos išplaukiančia teise II - 3609

VRDT argumentai . . . II - 3613

Anheuser-Busch argumentai . . . II - 3615

b) Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . II - 3621

Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su žymens, turinčio didesnę negu vietinę reikšmę, naudojimu prekyboje . . . II - 3622

— Dėl sąlygos, susijusios su nagrinėjamo žymens naudojimu prekyboje . II - 3625

— Dėl sąlygos, susijusios su nagrinėjamo žymens reikšme . . . II - 3631

Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su teise, išplaukiančia iš žymens, kuriuo grindžiamas protestas . . . II - 3633

Dėl bylinėjimosi išlaidų . . . II - 3638